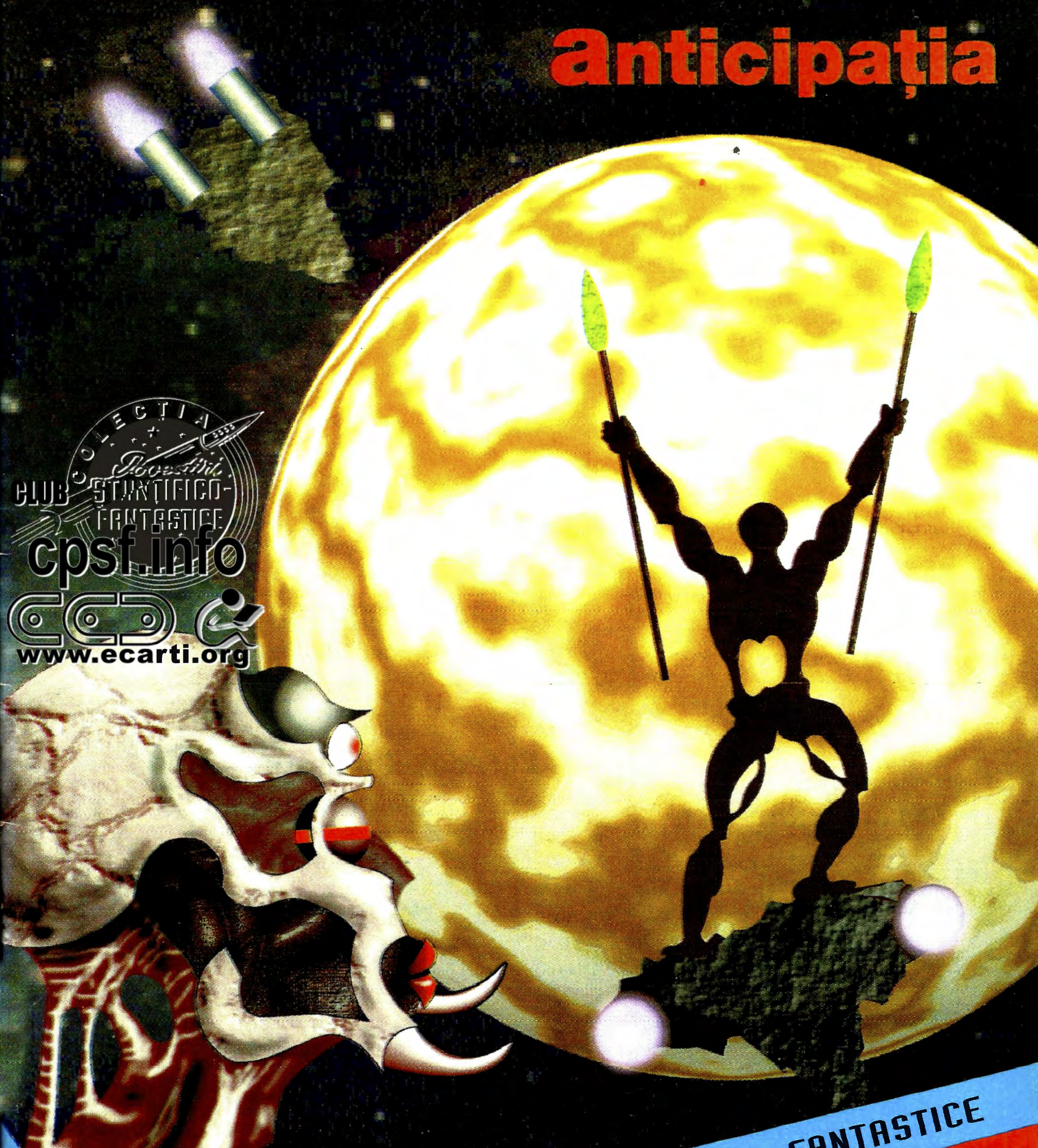
anticipația

COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

LUCIUS SHEPARD

Skull City

*

525

SOCIETATEA ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ S.A.

SOCIETATEA
ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ S.A.

Societate cu capital de stat, funcţionând sub egida Ministerului Cercetării şi Tehnologiei, înmatriculată în Registrul Comerţului cu nr. J 40/6775/1991

Consiliul de administraţie
IOAN ALBESCU - director
NICOLAE NAUM
ŢURLICA LILIANA

Director onorific
ALEXANDRU MIRONOV

Redactor literar
MIHAI-DAN PAVELESCU

Tehnoredactor
PAVEL D. CONSTANTIN

Coperta
VICTOR SFÂRLEA

Difuzarea
CORNEL DANELIUC
MUGUREL NIŢULESCU
(telefon: 617 58 33 sau 223 15 30, 223 15 40, int. 1151)
Adresa: Piaţa Presei Libere nr. 1, Bucureşti, cod 79781
Telefon: 617 58 33
Fax: 222 84 94
Tiparul
Tipografia "INTERGRAPH"
Telefon: 769 35 68

Abonamentele se pot face la oficiile poştale, precum şi direct la redacţie. Cititorii din străinătate se pot abona prin Rodipet SA, PO BOX 33-57. Fax: 004-1-312 9432 sau 004-1-312 9433. Telex: 11995 Piaţa Presei Libere nr.1, sect. 1, Bucureşti, ROMÂNIA.

Lei 500

anticipaţia

Revistă lunară de literatură şi artă SF
(nr. 525/august/1995)
editată de Societatea "Ştiinţă & Tehnică" S.A.

SUMAR

Trenul progresului (III)

de Alexandru Mironov

Eu sper că, de când a apărut ultimul editorial, trenul progresului a şi îmbarcat câţiva pasageri de pe aici (de pildă, pe angajaţii firmei bucureştene *SC Omnis*, a căror medie de vârstă este de 27 de ani, condiţiile de angajare la firmă fiind ca media obţinută la absolvire (liceu, facultate) să fie de peste 9.50, şi ca oamenii să se pricepă la matematică (auzi!) şi informatică. Din realizări: instalarea unei reţele informatice pentru Bănci – vorbesc de programele necesare – ceea ce le-a adus o frumuşică cifră de afaceri: 400 000 000 lei!, soft pentru un sistem internaţional la câteva spitale franceze etc.

1. Este vorba, bineînţeles, numai de pasagerii "celui de al treilea val", cei pentru care culegem *idei de schimbare*... şi pentru care compania norvegiană *Klaveness* a propus un sistem de şcolarizare pentru meserii şi profesii necesare navelor maritime de marfă şi pasageri (în afară de profesia de ofiţer şi maistru, pentru care există şcoli foarte bune şi la noi). *Klaveness* propune o şcolarizare ultrarapidă şi eficientă, cu cât mai multă practică în România, în Norvegia, pe mare, în exerciţiu şi se arătau gata să colaboreze la dezvoltarea instruirii pentru meseriile şi profesiile legate de navigaţia pe Dunăre unde, clar, este loc pentru mai bine şi mai mult.

Am comunicat, la timp, celor responsabili, intenţiile companiei norvegiene şi sper că nu ne-am limitat numai la: "lasă, frate, nu ne învaţă ăia pe noi, ştim foarte bine cum să ne gospodărim...".

Nu, nu ştim încă foarte bine să ne gospodărim şi – mai ales – nu ne bântuie deloc spiritul schimbării!

2. Tot *Klaveness* ne-a mai făcut o propunere, foarte interesantă, legată de o latură a strategiei asumată: România va folosi şi în secolul viitor gazul metan pentru nevoile casnice, petrochimie etc.

Ceea ce înseamnă că, dincolo de conductele care vor aduce gaz din Siberia, Kazahstan, Tukmenistan şi care vor trece prin Ucraina sau Ungaria, va trebui să dezvoltăm (strategic!) şi aprovizionarea cu gaze lichefiate din Marea Nordului. Transportate pe mare şi descărcate în instalaţii şi containere speciale, în terminalele din Călăraşi (sau Galaţi sau Brăila sau Olteniţa sau Giurgiu), gazele astfel dobândite ne vor asigura... liniştea sufletească, ferindu-ne de aventurile politice ale vecinilor.

Subiect de meditaţie, nu?...

3. Globalizarea forţei de muncă este inevitabilă, pe o planetă la care cad, unul după altul, toate "zidurile berlineze".

Exemple: programişti indieni (buni la matematică) foiesc prin californiana Sillicon Valley; firma Texas Instruments trimite frecvent din Dallas instrucţiuni pentru lucrătorii ei din Bangalore; societăţi de asigurare din SUA îşi descongestionează centrele de calcul folosind procesoare de date din Irlanda şi Jamaica; dar la filiala companiei japoneze Nissan din Anglia lucrează doar 20 de persoane provenite din arhipelagul nipon, căci cheltuielile de reamplasare a lucrătorilor sunt uriaşe şi descurajează trimiterea specialiştilor în afara Japoniei.

"Lucrătorul model al viitorului – spune geograful (!) şi sociologul John Salt – trebuie să fie nu numai un specialist de înaltă clasă, ci şi un poliglot mobil, capa-

bil să facă producţie la Boston, Bombay sau Berlin..."

Pe de altă parte, mobilitatea forţei de muncă este încetinită de firea umană, în general stabilă şi de predispoziţiile cetăţeanului planetar feminin care, cel mai adesea, *vrea la ea acasă!*

Mesajul care s-ar citi, printre rânduri, ar fi: învăţaţi o profesie, o meserie de succes, învăţaţi-o până în profunzimile ei; învăţaţi 2-3 limbi străine; dobândiţi îndemânare în a folosi uneltele prezentului (electronice, informatice), luaţi-vă inima în dinţi şi... lumea întreagă este a voastră!

Dar, având recent o discuţie cu doi "olimpici" de mare capacitate, care tocmai căpătaseră "paşaportul" (citeşte: bursa) pentru cele mai galonate universităţi ale lumii (Harvard şi Massachusetts Institute of Technology), am căutat să dăm de capătul problemei: cum să vă putem "exploata" după ce veţi fi muncit, cu folos, patru ani în universităţi americane şi ofertele de serviciu vor fi infinit mai atrăgătoare acolo decât aici?

Băieţii mi-au răspuns, cu realismul şi modestia care caracterizează marile personalităţi: învăţăm pe banii americanilor, dar vrem să păstrăm contactul cu ţara, nu ne uitaţi, chemaţi-ne în vacanţe acasă, vorbiţi despre noi, găsiţi-ne, peste patru ani, locuri de muncă pe măsura capacităţilor noastre – observaţi – uriaşe, acordaţi-ne încredere, faceţi-ne să simţim speranţa pe care v-o puneţi în noi şi, atunci, ne vom întoarce şi noi cum s-au întors paşoptiştii: Anghel Saligny, Victor Babeş, Cantacuzino, Pârvan, Nicolae Iorga...

...Depinde numai de noi păstrarea aurului curat în compartimentele vagonului planetar pe care scrie "România".

Desen de Ovidiu Oprea

CONCURSUL SF

Câştigătorul celei de-a treia ediţii a concursului este domnul **Octavian Mogoş**, din Brăila, care a numit corect pe "cel mai publicat autor român" în ultimele 23 de numere ale revistei Anticipaţia, aceştia fiind domnii *Mihail Grămescu* şi *Florin Pîtea*, cu câte cinci texte fiecare!

Felicitări!

Paradoxul literaturii SF

de Voicu Bugariu

Un debut editorial într-o ţară şi într-o limbă străine este ceva cu totul neobişnuit. În România, însă, unde totul este posibil, respectiva performanţă pare firească. Drept urmare, cititorul român are la dispoziţie cartea semnată de N. Lee Wood: *Copiii lui Faraday. Debut mondial!*, traducere de Mircea Ştefancu, Editura Nemira, Bucureşti, 1995. (Cum enigmatica sintagmă "Debut mondial!" nu se află doar pe coperte, ci şi în paginile întâi şi a treia, suntem obligaţi s-o considerăm ca făcând parte din titlu.)

Trebuie spus de la bun început că soţia lui Norman Spinrad reuşeşte un "debut mondial" cu totul remarcabil. Cartea sa ne aminteşte de unul dintre paradoxurile generatoare ale literaturii SF: autorul SF este chemat să echilibreze două forţe contrare. Prima, centrifugă, ameninţă să-i dizolve textul în masa literaturii non SF şi să-i răpească cititorii. A doua, centripetă, îl împinge spre rezolvări epice bogate în elemente SF, dar văduve de literaritate. Dacă este prea talentat, autorul iese din SF, dacă este prea ingenios, iese din literatură. Asemenea afirmaţii nu sunt butade, cum ar putea să pară. Ţine de natura SF-ului un echilibru dificil de păstrat între literaritate şi speculaţie intelectuală, între expresivitate şi extrapolare rece.

Copiii lui Farady dovedeşte că lucrurile stau într-adevăr astfel. Cartea semnată de N. Lee Wood este atât de reuşită în sens pur literar, încât cititorul SF standard se întreabă dacă nu cumva este prea literatură şi prea puţin SF. Autoarea face mari eforturi de a construi o lume materială a anului 2242. Cu toate acestea, ceea ce iese în evidenţă este talentul său de a imagina psihologii şi comportamente umane. O explicaţie este şi faptul că evenimentele au loc pe Pământ, între cititorul de azi şi personaje născându-se o punte empatetică. Dacă memorabilul cuplu Berkeley-Sadonya ar fi evoluat pe o altă planetă şi într-un timp îndepărtat, această punte n-ar fi fost posibilă, iar relaţia de tip ură-iubire, existentă între personaje, ar fi părut mai degrabă fastidioasă. Alegând un posibil scenariu terestru, N. Lee Wood a ocolit eroarea de-a plasa personaje expresive în decoruri incompatibile, ce nu permit decât dezbaterile reci. Este exact ce n-a făcut, pentru a recurge la un exemplu celebru, Ursula K. Le Guin.

Traducerea este onorabilă, deşi conţine destule neglijenţe. În comparaţie cu alţi traducători SF de azi, Mircea Ştefancu poate fi considerat un maestru. Fapt semnificativ, varianta românească devine din ce în ce mai fluentă pe măsura apropierii de final. Aşa se întâmplă când traducătorului îi place textul şi se străduieşte să se ridice la înălţimea lui.

Efectul de enclavă

Moraliştii SF spuneau acum şase ani, cu dreptate, că dictatura îi împiedică pe români să citească marile cărţi ale genului. Acum, ei au motive palpabile pentru a fi mai mult decât satisfăcuţi. Titlurile editate sunt numeroase şi se înmulţesc în ritm rapid. Dacă lucrurile vor evolua în acelaşi sens, iar cererea de carte SF va rămâne la fel de mare, în câţiva ani România va deveni o performeră în domeniu. Există, însă, un amănunt. Pentru a te declara mulţumit, sau chiar euforic, în legătură cu producţia de carte SF din România, este bine să iei cunoştinţă doar de titluri şi să fii foarte circumspect în materie de lecturi. Aceasta fiindcă traducerile situate între nereuşit şi lamentabil sunt surprinzător de numeroase. Visul frumos al unor instrumente de cultură SF aflate la dispoziţia cititorilor români pare îndeplinit numai dacă producţia de carte SF este privită doar de la o anumită distanţă.

Cum de s-a ajuns la o asemenea situaţie? Cum de cărţi dorite ani de-a rândul de SF-işti au apărut în versiuni româneşti invalide, stângace sau aplatizate, fiind, practic, macu-

latură pusă între coperte sclipitoare? Răspunsul cel mai uzitat constă în învinovăţirea editorilor. Lăcomia acestora, se spune, dorinţa lor de-a obţine profituri cât mai mari într-un timp cât mai scurt, iată principalele explicaţii. Editorii apelează la traducători expeditivi, care beneficiază de dezinvoltura suspectă a amatorului. În schimb, îi ocolesc pe profesioniştii laborioşi, fiindcă aceştia lucrează prea încet şi doresc să fie plătiţi pe măsura muncii lor. Într-un climat de dezinteres pentru text, redactorii devin delăsători şi permit să treacă texte prost şi repede traduse. Adesea, trebuie adăugat, aceştia nu sunt atât neglijenţi, cât nepricepuţi.

Lipsa de scrupule a editorilor este o cauză, dar şi un efect. În apariţia valului de cărţi SF din ultimii ani au fost implicaţi, direct sau indirect, şi cunoscători. Cum de n-au reuşit să-i influenţeze pe editori?

Răspunsul la această întrebare este dificil de găsit pentru cine nu este conştient de permisivitatea consubstanţială mentalităţii SF şi nu ia în considerare efectul de enclavă, specific mişcării SF. Indiferent de cultura sa, sefistul este o persoană foarte preocupată de răspândirea literaturii sale preferate. El are o vocaţie de propagandist. De aici, o anumită tendinţă de a neglija textul şi a-l subordona ideii de răspândire a literaturii SF. Altfel spus, sefistul este dispus să închidă ochii, precum pe vremuri Heliade, şi să lanseze îndemnul: Traduceţi oricum, numai traduceţi! Cât priveşte efectul de enclavă, lucrurile stau cam aşa. Cunoscătorul în materie de literatură SF are foarte mult de citit, dacă doreşte să devină şi să rămână un om informat. Cărţile care-l interesează fiind foarte numeroase, nu-i prea mai rămâne timp pentru lecturi non SF. Ba chiar, de la o vreme, începe să ocolească cărţile non SF, spre a nu-şi contraria obişnuinţele de lectură. Se creează astfel un efect de enclavă. Cititorul SF începe, practic, să prefere un "dialect" literar, se distanţează treptat de scriitura artistă a autorilor non SF, se "provincializează". Într-un mod cvasivicios, începe să prefere scriiturile îndeobşte expeditive, adesea neglijente ale prolificilor autori SF. Încet-încet, scriitura artistă i se înfăţişează drept o zădărnicie, iar preocuparea pentru stil îi apare ca o dovadă de calofilie vană. De aici şi până la dispreţul pentru text nu mai este decât un singur pas. Spre regret, în România de azi, acest pas a fost făcut.

O "traducere"

Mentalitatea permisivă şi efectul de enclavă sunt ilustrate de o carte recentă: Brian Aldiss, *Helliconia. Primăvara*, în româneşte de Elena Daniela Radu, Editura Dante, f. a. (Volumul nu este datat, iar localitatea unde activează editura – Craiova – poate fi aflată doar dintr-un anunţ adresat cititorilor).

Nivelul literar al acestei traduceri este neobişnuit de scăzut. Frapează, în primul rând, folosirea timpurilor verbale. Iată câteva exemple, alese dintre foarte multele posibile: "Lumina pustiul cu voiciune – mic, dar strălucitor – discul său fiind nu mai mare de o treime din steaua lui însoţitoare, Batalix, totuşi lumina lui Freyr era mai puternică, mai înverşunată. S-a scufundat spre miezul pământului şi a dispărut." (pag. 15); "Vânătorii nu vor părăsi cătunul în această zi. În schimb, toţi vor participa la înmormântarea bătrânului lor conducător." (pag. 102); "Unele femei, amintindu-şi de obiceiurile din vechea religie, aruncau frunze mari de brassimp, singurele plante verzi la îndemână. Frunzele pluteau în nesiguranţă, răsucindu-se. Unele au căzut în groapă." (pag. 103); "Primăvara sosise în sfârşit, vara urma să vină, iar pe timpul verii adaptarea va ajunge la ectomorphism." (pag. 375) Poate că lectura rudimentară trece cu uşurinţă peste asemenea hârtoape stilistice. Cititorul cu oarecare experienţă, însă, are sentimentul că urcă pe treptele inegale ale unei scări interminabile.

Dacă folosirea aberantă a formelor verbale ar putea fi socotită, să zicem, o tentativă sefistă de inovare stilistică, adresată unor cititori masochişti, doritori să se diferenţieze cu orice preţ de omologii lor non SF, nenumăratele incoerenţe şi absurdităţi din text n-au nici-o justificare. Simţul limbii române şi talentul literar nu sunt atuurile traducătoarei. Şi nici cultura generală. În varianta romă-

nească, prolixitatea relativă a romanului semnat de Brian Aldiss este potenţată şi devine de-a dreptul agresivă. Ca urmare, lectura este deosebit de trudnică. Cititorul trebuie să învingă la tot pasul vâscozitatea scriiturii, să tolereze nonsensurile şi să "ierte" erorile ţinând de cultura generală. Iată câteva exemple, culese la întâmplare: "Loil Bry i-a explicat aceasta, spunându-i că părinţii lui se aflau într-o octavă de pământ incorectă." (pag. 127); "Supravieţuitorii pandemicului îşi pierdeau o treime din greutatea..." (pag. 375); "— Aoz Roon, a spus cu o voce puternică, te numesc ucigaşul acestui om bătrân şi bun." (pag. 279); "Toate aceste lucruri vechi, de aruncat, erau lipsite de mişcare, şi totuşi sufletul rătăcitor le putea simţi furia – o furie mai intensă decât ar fi putut avea oricare dintre ele înainte de a fi chemate în obsidian." (pag. 245); "...o femeie tânără, maternă şi durdulie, care se numise singură şefa urmăritoare a lui Shay Tal." (pag. 195); "Oamenii erau dintr-o construcţie întunecată şi de esenţă, cu trupuri mari, ca nişte butoaie şi membre care erau moştenirea fiecăruia de pe planetă, în perioada aceea." (pag. 103)

Cartea apărută la Craiova semnalează un moment de apogeu. Este greu de imaginat că o traducere editată ar putea fi încă şi mai nereuşită. Se pare că lucrurile au ajuns atât de departe, încât o reacţie din partea publicului este inevitabilă. Este dificil de conceput că un cititor care a plătit şase mii de lei pe *Helliconia. Primăvara* va mai achiziţiona şi următoarele volume ale ciclului. Dacă, totuşi, schilodirile de acest tip ale limbii române vor avea succes, înseamnă că practicanţii lecturii SF au apucat-o hotărît pe calea unei sciziuni nete faţă de literatură. În acest caz, critica de text nu-şi mai are rostul, fiind înlocuită printr-o pseudo-critică SF, menită să slujească exclusiv interese comerciale şi făcând în mod pragmatic abstracţie de literaritatea textului SF. Ceva în acest gen se întrevede deja în *Jurnalul S.F.* Această publicaţie şi-a dobândit o faimă prin performanţele sale în materie de agramatism şi semidoctism. (În ultima vreme, lucrurile par a se îndrepta, întrucâtva.)

Spre postura de "sectă satanică"

Într-un articol apărut în *Almanahul Anticipaţia 1995*, am propus o paralelă între resorturile psiho-sociale ale mişcării SF şi cele ale unei secte religioase creştine. Traducerile SF, ce depăşesc nivelul critic în materie de nereuşită, dovedesc că respectiva apropiere este operaţională. Cât timp este "sectă creştină" şi "crede" în Literatură, mişcarea SF rămâne ceva de înţeles pentru cititorul obişnuit, precum un sectant baptist, să zicem, pentru un creştin ortodox. Dacă, însă, se întemeiază pe negarea sistematică a Literaturii şi, practic, pe dispreţul pentru aceasta, mişcarea SF începe să semene foarte bine cu o sectă satanică profilată pe negarea sistematică a valorilor creştine.

Desigur, literatura nu este Dumnezeu, iar sefiştii nu taie cocoşi negri la miezul nopţii. Cu toate acestea, metafora este corectă. Printre teoreticienii SF-ului au existat întotdeauna partizani ai autonomiei. Ei au modulat cu obstinaţie ideea că SF-ul nu se bazează pe valorile tradiţionale ale literaturii şi se adresează cititorilor săi pe nişte căi originale. Cultura SF (un concept argumentabil, dar transformat abuziv în mit) s-a dovedit a fi teza preferată a acestor teoreticieni. Niciodată, însă, nu s-a spus că literatura SF trebuie să se angreneze într-o tentativă anti-intelectualistă de dinamitare a limbii sub raport stilistic şi chiar gramatical. Nimeni n-a susţinut până acum în România că SF-ul trebuie să strângă oameni handicapaţi sub raportul talentului şi al culturii literare. Traducerile proaste fac şi acest ultim pas, încercând să împingă SF-ul afară din literatură.

SKULL - CITY

de Lucius Shepard

Unul dintre cei mai de seamă stilişti ai genului SF, Lucius Shepard a fost corespondent de război în America de Sud şi America Latină, înainte de a se dedica exclusiv literaturii! În nuvela aceasta (alcătuită din trei episoade), el face dovada talentului său de excepţie.

Pe vremea aceea eram un artist al jafurilor, aveam nouăsprezece ani şi se părea că nu voi apuca să împlinesc douăzeci şi unu. Cea mai mare parte a timpului mi-o petreceam în Alphabet City dar, din când în când, paşii mă purtau şi prin West Village, deşi în acea parte a Broadway-ului nu mă prea simţeam în largul meu. Îmi amintesc că m-am ţinut după o ticăloasă de grăsană cred că mai bine de cincisprezece intersecţii, cu ochii lipiţi de geanta ei, dar n-am avut curajul să i-o şutesc. Şi mă simţeam ca dracu', moşule, asta îţi pot spune sigur, eram tot numai o durere. Aveam nevoie de cinci doze pe zi, şi asta numai ca să n-o iau razna, iar acest lucru nu era deloc simplu, pentru că până şi în vremurile bune, când "afacerile" mergeau, puteai da peste vreun nenorocit care să încerce să te prindă. Asta nu era viaţă, moşule, era degradare. Bănuiesc că eram destul de bun în branşa mea, dar nu există nimic la care să fii bun multă vreme.

Pe Strada Şapte e un magazin mare, porno, unde toţi tinerii bine din oraş vin să-şi cumpere jucăriile sexuale şi, într-o noapte de februarie, m-am ţinut după o tipă drăguţă – din magazin până în porţiunea neluminată de lângă Charlton Place, unde i-am înşfăcat geanta şi am trântit-o la pământ, lăsând-o să ţipe după ajutor.

— Asta-i New Yorkul, târfo! am urlat la ea. Afurisitul de New York! N-o să-ţi sară nimeni în ajutor!

În timp ce mă îndepărtam grăbit, am început să golesc geanta. Printre hârtii şi dosare se găseau trei vibratoare noi, strălucitoare, iar chestia asta m-a făcut să râd, pentru că fetiţa purta verighetă – aproape că i-o smulsesem în scurta noastră încăierare – şi, luând în considerare investiţia pe care o făcuse în obiectele acţionate de baterii tip AA, te puteai întreba cum îi merge căsnicia. M-am ascuns într-o alee, am aruncat vibratoarele şi diplomatul şi i-am deschis portofelul. Nu erau multe bancnote şi-am crezut mai întâi că făcusem o alegere proastă, apoi am văzut că patru hârtii erau de-o sută. Aşa rău cum îmi era şi tot am simţit cum se aprinde ceva în mine. Ţineam în mână 460 de dolari. Cât pentru trei zile cu doza obişnuită sau două zile de distracţie mare.

Am spart o sută la o farmacie din Sheridan Square şi am cumpărat un bandaj Ace. Am pus nouăzeci în buzunarul hainei şi am ascuns restul sub bandajul pe care mi l-am înfăşurat în jurul genunchiului – prin locurile unde operam eu era mai înţelept să-ţi ţii banii în mai multe locuri.

Apoi am luat un taxi spre centru, spre Bulevardul Opt şi Strada Treizeci şi Şapte, Banda Minnesota, şiruri de magazine, cinematografe cu filme X, dughene cu pizza, prostituate minore şi târfe, totul luminat de tuburi cu neon şi toată lumea luând aminte la ce se întâmplă în spatele său. Apucând-o pe sub o arcadă şi urcând câteva trepte, dădeai într-un magazin condus de un fals Rastaman, cu numele de Pepper... ştii, tipul avea codiţe de-alea nasoale, pălărie colorată în roşu, verde şi negru, accent, toate zorzoanele, dar, de fapt, era din Bed-Stuy. Ceea ce făceai la Pepper's era să aştepţi într-o cameră maronie şi murdară, cu câteva scaune schiloade, cu crăpături în pereţi, cu o carpetă uzată mirosind a urină, în vreme ce el se ducea să-ţi aducă marfa. Şi pe urmă, tot timpul ăsta pierdut. E un adevărat mister ce se întâmplă în camerele din spate ale

unor asemenea prăvălii. Vreau să spun, oare ce pot face ei acolo în vreme ce tu eşti terminat şi tremuri de mama focului? Învaţă să numere? Comentează evenimentele sportive? Sau e doar obişnuita pălăvrăgeală fără sens a drogaţilor? Certuri lipsite de orice logică, pornite din nimic, şi asta în vreme ce undeva, în cameră, imaginea televizorului se dă peste cap, fără ca nimeni să aibă energia necesară pentru a o fixa ca lumea.

În acea noapte, doar alte două persoane mai aşteptau la Pepper's – era încă devreme. O negresă adolescentă, într-o geacă de camuflaj şi un tip de vreo patruzeci de ani, cu obraji supţi şi mâncaţi de vărsat şi cu părul în şuviţe cenuşii, care tremura în vreme ce-şi privea fix vârful pantofilor. Mi-am amintit că-l mai văzusem pe Bulevardul Greenwich – faţa de craniu, cu dinţii mari şi galbeni şi expresia aia dispreţuitoare duseseră vorba că era un fel de geniu în privinţa muzicii, a rock and roll-ului. Treaba e că unui drogat i se poate părea că şi o conservă de tomate este un geniu, mai ales când tipul e dus rău de tot. Ştii cum e, ei vorbesc limba lor, folosindu-şi până şi degetele, încercând să te facă să crezi că se comportă şi că au manierele unor persoane exotice şi minunate, că stilul lor de viaţă este urmarea unei alegeri elevate. Asta nu diferă prea mult de felul în care orăşenii spun mereu că iubesc New York-ul. Ce absurditate! Cei mai mulţi pe care-i cunosc nici măcar nu locuiesc, fir-ar să fie, în New York; ei se ascund acolo, plătind două sau trei sutare pe lună pentru o clădire cu sistem de securitate şi cu portar, nu se înjosesc niciodată să coboare sub nivelul treisprezece, mâncând sfârcuri de păuni glacé a la Lutéce şi mergând peste tot numai cu taxiul. Se amăgesc singuri, spunându-şi că locuiesc la intersecţia Haznalei cu a Marii Arte, scufundaţi în acea confluenţă strălucitoare, şi că este nevoie de o rasă specială – din care ei fac parte – pentru a rezista stresurilor teribile şi, totuşi, oh, atât de stimulante, deci adevărul este că "Iubesc New York-ul" reprezintă doar o mantra pe care au învăţat s-o repete pentru a motiva teama vieţilor lor... Dar, oricum, aşa cum tocmai voiam să spun, luând în considerare sursa, nu am avut niciodată mare încredere în zvonurile privitoare la geniul lui Cooge şi, cu toate acestea, nici n-am putut să le ignor cu desăvârşire, pentru că, după câte se spunea, tipul îşi întreţinea viciul fără ca să fi fost nevoit vreodată să facă ceva ilegal, iar în ceea ce mă privea, chiar treaba asta reprezenta o formă de geniu. Aşa încât l-am examinat cu atenţie, stând în odaia aia cu pânze de păianjen zdrenţuite, rahaţi de şobolani şi duhori vechi de-o sută de ani, căutând să găsesc semne de anormalitate şi întrebându-mă care putea fi secretul său. Tocmai mă pregăteam să intru în vorbă cu el, considerând că n-ar strica să mă pun bine cu tipul, când uşa de la intrare se deschise, izbindu-se de perete şi intră un puşti Rican, care arăta mai rău decât noi trei laolaltă, transpirat şi palid şi tremurând atât de puternic, încât de-abia putea ţine micul pistol automat argintiu pe care-l aţintise asupra noastră.

— 'Aide, spuse împungând aerul cu ţeava. 'Aide, scoateţi-i, rahaţilor!

Nu e bine să te iei la harţă cu cineva care transpiră aşa rău în miezul iernii, aşa că eu şi Cooge i-am aruncat banii pe care-i aveam, dar negresa, înspăimântată, o ţinea una şi bună că ea n-are bani, că avea de gând să plătească în natură, şi Ricanul începuse să-şi piardă pedalele uitându-se la cei nouăzeci de parai ai mei şi la sulul lui Cooge şi zicea:

— Asta-i tot ce-aveaţi? Rahat, nenică! V-am zis, fir-ar al dracului, să-i scoateţi, aşa că 'aide, nenică!

— Fir-ar să fie! i-am spus negresei. Nu te mai codi! Dă-i ceva!

Bărbia îi tremura, ochii îi erau rotunzi ca ai unei bufniţe, dar refuza să facă vreo mişcare care să indice că ar avea de gând să-i dea banii, şi mă îndoiesc că am fi ieşit vii de acolo dacă, în momentul acela, unul dintre ajutoarele lui Pepper, tipul ăla cu pielea albă şi plină de coşuri, îmbrăcat într-un tricou cu Giants, n-ar fi intrat pe uşa din spate. Ricanul a tras, glonţul trecând la un fir de păr de acesta, după care s-a năpustit pe scări în jos. Tipul cu coşurile îşi scoase de sub tricou propria piesă din dotare şi se luă după puşti, dar probabil că Ricanul ajunsese în stradă şi se făcuse nevăzut, pentru că nu s-au mai auzit alte focuri. După un moment, tipul cu coşurile se întoarse, încercând să se poarte ca şi cum împuşcătura n-ar fi însemnat nimic, însă vocea îi era tremurată, iar coşurile erau atât de vizibile pe pielea lui palidă, încât păreau un joc "Uniţi punctele". Îşi băgă pocnitoarea la centură şi se interesă de comenzile noastre,

cerându-ne şi lovelele. Negresa îmi aruncă o privire dispreţuitoare şi etală câteva hârtii împăturite pe care le avusese ascunse în chiloţi.

— Ascultă..., i se adresă Cooge tipului plin de coşuri. Se ridicase în picioare; îşi scărpina încheietura unei mâini îndeajuns de tare cât să înceapă să-şi jupoaie pielea, iar nasul îi curgea. Ce-ai zice să-mi dai vro' două doze până mâine? Tipul m-a lăsat fără nici un sfanţ.

Avea o voce slabă şi ascuţită care, am aflat cu timpul, în orice situaţie părea o cerere plângăreaţă, făcând-o să se audă ca o încrucişare între cea a unui bătrân bolnav şi a unui băieţel plângăcios.

— Haide, ştii doar care-i regula, spuse tipul cu coşuri; faptul că avea pe cine să se descarce îl făcuse să-şi revină cu nervii. Banii vorbesc şi rahaţii se roiesc.

— Jur că plătesc, meştere.

— De ce nu-ţi foloseşti cartea de credit, să mai scoţi nişte bani de la bancă?

— N-am nici o afurisită de carte de credit, spuse Cooge. Ce-ar mai trebui să fac? Să prind şi hoţu' ăla? 'Aide, Pepper m-a mai păsuit şi altă dată. Întreabă-l doar.

— Pepper nu-i aici. Mâine dimineaţă faci rost de bani şi pe urmă vii din nou.

— Pân' atunci o să mă simt al dracu' de nasol, mai rău ca un rahat, ticălosule! Dacă paza voastră n-ar fi de doi bani, n-aş fi...

Tipul cu coşuri îl îmbrânci către uşă şi îl urmă îndeaproape.

— Cum mi-ai zis, iubitule? M-ai făcut ticălos?

Atitudinea lui Cooge trecu de la sfidător la patetic.

— Cristoase, 'aide, meştere! Uite, o să-ţi plătesc dublu pentru două doze, ie-n regulă? O să-ţi plătesc dublu mâine.

— Trezeşte-te dracu' la realitate!

Tipul cu coşuri îl răsuci spre uşă.

Cooge se smuci din mâna lui. Pe fruntea transpirată, părul i se lipise în şuviţe, pielea îi bătea spre cenuşiu, iar ochii îi erau strălucitori şi negri.

— Vreau să-l văd pe Pepper!

— Ţi-am zis că nu-i p-aci, ie-n regulă? Acu' şterge-o d-aici!

— Îţi împrumut eu nişte mălai, i-am spus lui Cooge.

Îmi aruncă o privire rapidă, în care paranoia şi uşurarea se luptau pentru a avea întâietate.

— Mă ţii minte, am spus. Sunt un amic de-al lui Skates, te-am întâlnit de vro două ori pe Bulevardul Greenwich.

— Ah, mdaa, zise, încă bănuitor. Mdaa. Larson. Ăsta-i numele tău, nu-i aşa... Larson?

— Ascultă, moşule. Să nu înţelegi altceva. Nu mi-s Maica Tereza. Am nevoie doar de-un hoceag pentru la noapte. Vreau să zic că aş putea aranja la un hotel, dar văzându-te pe tine, un amic de-al lui Skates, mi-am zis te ajut, mă ajuţi, okay? Ştiu că plăteşti.

Ceea ce spusesem era mai mult sau mai puţin adevărat, dar începusem şi eu să cred, să simt în adâncul meu, că ajutându-l s-ar putea să-mi fac şi mie ceva bine.

— Mdaa, ie-n regulă, excelent, spuse el, plăcându-i din ce în ce mai mult ideea. Am o sofa pe care o poţi folosi.

— N-o să fiu o problemă. Am nevoie doar de-un loc unde să-mi priască doza şi să rămân cu ochii lipiţi de un tapet.

I-am oferit cel mai bun zâmbet şi, după un moment, îmi zâmbi şi el. Tipul nu prea avea de ales în această privinţă.

Nu pot explica cum de ştiam că eu şi Cooge vom avea un viitor comun. Poate un fel de ESP* de drogat. Antenele care ţi se ridică atunci când simţi că, mulţumită unei conjuncturi a timpului şi stelelor, cineva e tocmai bun pentru a fi folosit. Oricum, am stat în casa lui Cooge – din piatră maronie, pe Strada Charles – în acea noapte, în următoarea şi alte câteva nopţi după aceea, făcând comisioane, ocupându-mă de masă şi de curăţenie, având grijă de notele lui de plată şi alte chestii de genul ăsta. Nu era în stare să se descurce cu mărunţişurile vieţii cotidiene şi devenea vizibil că ne transformam într-o unitate, un cuplu de drogaţi. Mi se mai întâmplase şi în alte rânduri să ajung în acest fel de relaţie simbiotică, dar niciodată cu cineva cu care aş fi vrut să petrec mai mult de o săptămână sau cam pe-acolo; totuşi, de vreme ce Cooge era un tip cu dare de mână şi, deci, capabil să mă ţină criţă, m-am hotărât să mă fac indispensabil, am preluat eu munca grea din casă şi l-am lăsat pe el să meşterească în

* ESP – Percepţie Extra Senzorială (n.tr.)

atelierul lui.

La o săptămână după noaptea aia de la Pepper's am făcut afacerea în mod oficial. Era într-o după amiază ploioasă de vineri şi, pe linoleul ce imita gresia din bucătărie se reflectau ferestrele stropite de ploaie, iar eu mă găseam la masă, scufundat în contemplarea extaziată a incredibilelor profunzimi albe ale chiuvetei de porţelan, revenindu-mi de pe urma unei doze care mă dusese până la limită, la un fir de păr de prea mult, şi eram încă cuprins de acea lentă şi minunată panică, când Cooge intră târşindu-şi picioarele, cu obrajii scofâlciţi, ochii goi şi dinţii galbeni, totul încununat de coama lui de şuviţe moarte, un savant nebun şi zombi îmbrăcat în tricou şi jeans, cu o placă de microcipuri atârnându-i de degetele osoase. Se lăsă să cadă pe scaunul din faţa mea şi mormăi ceva ce n-am înţeles.

— Ce zici, moşule? l-am întrebat, cuvintele curgând ca un lichid vâscos.

Eram atât de adâncit în neantul dulce al drogului că de-abia puteam ţine ochii deschişi. Afară, ploaia pornise mai tare, apa începuse să curgă şuvoi continuu de pe streşini, iar dinspre strada Hudson zgomotul de claxoane anunţa o blocare de circulaţie.

— Vreau ssă şştiu şe ssse întâmplă.

Judecând după vorbirea greoaie şi el era la fel de criţă ca şi mine.

— Ce se întâmplă, ai?

Mă amuza cât de cuprinzătoare era întrebarea.

— Vrei să zici, acum?

— Vreau să zic toate astea de aici.

Făcu o mişcare molatică, ce includea şi teancul de farfurii pe care tocmai le spălasem.

— Ce vrei tu de la mine?

Am recunoscut simptomele lui Cooge. Îi uşurasem viaţa şi paranoia lui de drogat îi cerea să bănuiască în spatele acestui lucru vreun motiv ascuns. Am încercat să folosesc oarece tactică, ceva logică.

— Nu vreau nimica, i-am zis. Eu te ajut pe tine, tu mă ajuţi pe mine.

— N-am nevoie de afurisitul tău de ajutor!

— Moşule, când am venit aici, locul ăsta puţea ca o hazna, am găsit rahat crescând în chiuvetă, de ziceai că te afli într-un film science-fiction de groază. Gândacii benchetuiau peste tot, aşa de afurisit de fericiţi că ar fi putut deschide aici un loc de randevu. Era cât pe-aci să ţi se taie curentul şi telefonul. Ai de plătit restanţe aproape pentru fiecare afurisit de lucru pe care-l ai. Când ai o întâlnire oficială, nu te duci, iar contabilul tău te imploră să-ţi pui la punct rahatul ăla de impozit pe venituri!

Am scos un zgomot plin de dezgust.

— La dracu', nu, n-ai nevoie de nici un ajutor!

Începu să spună ceva, dar am continuat să vorbesc, fără să mă opresc să-l ascult.

— Ştiu că nu-s altceva decât un rahat. Acum am nişte motive teribile pentru a fi un rahat. Taică-miu o bătea pe soră-mea şi mă cotonogea şi pe mine. Vreau să zic că n-am avut de ales şi a trebuit s-o şterg de acasă.

Cooge îşi ridică ochii spre tavan şi am ştiut că totul suna tare neconvingător.

— Dar oricare ar fi cauzele, am continuat, în vreme ce simţeam cum încet-încet mă cuprindea disperarea, nu voi nega faptul că reprezint un risc potenţial. Acu' un an, dacă treceai pe aleea mea, hop... te tăiam pentru o afurisită de monedă de cinci cenţi, moşule. N-o să încerc să te conving că m-am schimbat. Dar acum am mai multă minte decât înainte şi, când văd un lucru bun, ştiu că este un lucru bun. Moşule, am văzut că locul ăsta se nasoleşte şi mi-am zis, al dracu' Cooge, are nevoie de cineva care să vadă de rahatu' ăsta, astfel încât el să se ocupe de ceea ce face cu adevărat. Ştii, mi-am închipuit că dacă pot fi eu acel cineva, asta m-ar strânge de pe străzi. Aşa încât să nu mai trebuiască niciodată să mai dau la cap cuiva. Mă pot descurca şi singur. Poate că aş putea să mă gândesc să mă las de droguri.

Am făcut o pauză ca să-mi trag răsuflarea.

— Ştii al dracu' de bine ce s-a întâmplat aici, ştii bine că dacă era să te prăduiesc, până acum nu mai eram aici. Aşa că ce te roade, moşule? Nu te mulţumeşte treaba pe care o fac?

Cooge rămase cu ochii la mine, studiindu-mă.

— Omule, la tine până şi sinceritatea e o şmecherie. Dacă tu crezi că poţi să mă duci pe mine, eşti nebun.

A rostit asta fără să ridice vocea, ca şi cum era ceva ce-şi reamintea, şi nu puteam nega nimic din cele spuse de el. Eram tare slab pe vremea aia. Extrem de slab. Doar o poveste tristă, câteva şmecherii de vagabond şi nevoia aceea imensă.

— Hei!

Mi-am depărtat braţele, ca şi cum aş fi vrut să arăt că nu am arme.

— Am zis eu că sunt o persoană de calitate? Moşule, ai nevoie de un om care să te ajute. Cineva care să cureţe mizeria pe care-o laşi în urmă şi care să râdă la glumele făcute de tine. Pe cine aştepţi să se prezinte pentru postul ăsta... pe Papa sau altcineva de genul ăsta?

Chicoti slab şi se păru că se gândeşte puţin la situaţie. În cele din urmă spuse:

— Cred că putem vedea cum merge. Ca să fiu cinstit, mi-ar fi de folos cineva pe-aici.

— Aiurea!

— Nu la ceea ce te gândeşti tu. Dacă vreau o femeie de serviciu, fac rost de ea de la afurisita aia de agenţie de plasare. Ceea ce îmi trebuie mie cu adevărat e un asistent.

L-am întrebat cu ce se mănâncă "asistent" şi mi-a spus:

— Îţi place muzica, Larson? Jazz, rock and roll... chestii de-astea?

— Mdaa, sigur.

— Atunci eşti exact persoana potrivită, fiin'că tot ce vreau să faci e să asculţi nişte muzică.

Capul său ca de mort era lipsit de orice expresie, dar părea să fi căpătat un aspect şi mai sinistru decât de obicei şi m-a străbătut un fior de nelinişte. Am simţit dintr-o dată apăsarea acelei case bizare, ca şi cum zidurile s-ar fi apropiat.

— Ce fel de muzică, m-am interesat.

— De-a mea. Rânji. O să-ţi placă.

Tăcerea ce a urmat după această ultimă afirmaţie a fost de un tip special – profundă şi apăsătoare, cam aşa cum e când te strecori pe furiş noaptea prin Central Park, singurul zgomot fiind cel al paşilor tăi, şi dintr-o dată te opreşti şi ciuleşti urechea, pentru că poţi să juri că ai simţit ceva rău urmărindu-te. Am auzit ticăitul unui ceas în camera alăturată, scârţâituri şi oftaturi ce păreau să vină din toată casa.

— Încerci să te joci cu mintea mea? i-am zis.

Cooge îşi strânse părul lung într-o coadă, se împinse în scaun şi mă privi cu dispreţ.

— Ia-o uşurel, întotdeauna cineva se joacă cu mintea ta. Nu-mi spune că nu te-ai obişnuit cu treaba asta.

— Ştii, speram doar să sărim peste şmecherii de-astea de rahat.

Râse neîncrezător şi fără tragere de inimă, cu un amestec de venin şi condescenţă, ca şi cum ar fi vorbit cu un copil retardat mintal şi cu probleme deosebite.

— Promite-mi un lucru, Larson, amice. Rămâi aşa dulce cum eşti, okay?

În acea clipă am avut o străfulgerare de înţelegere morbidă, simţind că ne găseam pe un drum tare cotit, care nu duce către ceva bun, dar mă aflam într-o stare de prea mare relaxare pentru ca acest fapt să mă deranjeze prea mult timp.

Am spus despre casă că era bizară, dar ea nu reprezenta decât o palidă imitaţie a firii lui Cooge, pentru că adevărata curiozitate a locului nu o constituia nici una dintre posesiunile sale, ci era chiar propria lui persoană. Pe vremea aceea n-aş fi putut exprima în cuvinte ceea ce simţeam în legătură cu el, de ce mă frapa ca fiind mai pervers decât restul perverşilor care alcătuiau lumea mea, dar acum privind retrospectiv, îmi dau seama că în jurul lui exista o aură de potenţă; se simţea imediat că el este cel care controlează jocul, ori asta nu se potrivea deloc cu imaginea obişnuită a comportamentului unui drogat. Mi-a venit atunci ideea că dependenţa lui de droguri era numai de faţadă, el considerând-o doar o pată de culoare interesantă, demnă de a fi aşezată pe paleta vastă a personalităţii sale, şi începeam, din ce în ce mai mult, să suspectez care erau motivele care-l făcuseră să-mi ofere adăpost. După felul în care se purta cu mine, părea să se desfete cu ceva, ca şi cum mi-ar fi ştiut punctul slab şi se pregătea să se folosească de el. Întro anumită măsură, am considerat acest lucru în conformitate cu caracterul relaţiei noastre – el avea toţi banii şi, dată fiind natura înclinată spre răutate a mediului în care trăiam, era natural să-şi afirme superioritatea. Mi-am închipuit că în curând va acţiona din ce în ce mai mult pe faţă şi va încerca să mă plaseze pe locul unui slujitor, în vreme ce eu aspiram la poziţia de companion credincios. Cu toate acestea, nu puteam scăpa de senzaţia că între noi exista ceva mai mult decât ceea ce se putea vedea.

Ca urmare a discuţiei noastre din bucătărie, am mai întrebat şi eu, pe ici pe colo şi am aflat că Cooge fusese producător de discuri.

Unul barosan. Lucrase cu Guns' n' Roses, Slayer, o mulţime de trupe metal, ca şi cu mulţi dintre cei vechi, cum ar fi Roberta Flack şi George Harrison. Se părea că undeva, de-a lungul acestui drum, se implicase puternic în satanism; bineînţeles că acest lucru se potrivea la fix cu tonul etic din lumea muzicală, aşa că nimeni nu fusese deranjat. Părăsise industria spectacolelor pentru a face cercetări pentru un proiect independent, dar nimeni nu ştia despre ce era vorba. N-am putut afla nimic care să mă convingă că Cooge n-ar fi corect, cel puţin în ceea ce mă priveşte. Tipul era serios într-o dungă, mersese vorba, dar nu înşela pe nimeni. De obicei plătea în avans. Nu se ştia să fi înşelat pe careva vreodată. Asta era. Dar cu toate că informatorii mei se arătau comunicativi, am observat că erau, oarecum, cuprinşi de nelinişte în tovărăşia mea şi deloc interesaţi să-şi piardă timpul, ca şi cum asocierea mea cu Cooge m-ar fi contaminat într-un fel oarecare... şi asta se întâmpla chiar şi în cazul amicilor vechi.

Instinctele îmi spuneau s-o tai; această continuă evitare a mea de către cei de-o seamă cu mine putea semnala o altă manifestare a telepatiei drogaţilor. S-ar putea, mi-am zis, să simtă un dezastru iminent şi să încerce să se salveze. Totuşi, nu puteam renunţa la distracţia gratuită. Mi-am zis că dacă treburile încep s-o ia razna, am să las totul şi o şterg, şi am urmărit cu atenţie toate mişcările lui Cooge, i-am verificat corespondenţa primită (în majoritate note de plată şi cecuri) şi i-am notat pe toţi cei care veneau şi plecau din casă. Cei mai frecvenţi vizitatori erau cinci tipi slăbănogi şi cu părul lung, dintr-o trupă pe care o înregistra Cooge: Skull City. Câteodată îi auzeam cum fac repetiţii în atelier. Muzica lor era o treabă tare plictisitoare, fără prea multă energie adevărată – o contopire de metal şi ceva fusion. Din când în când mai cântau şi o bucată curată de rock and roll. Nu vorbeau niciodată cu mine şi se purtau ca şi cum aş fi fost un fel de excrescenţă, dar mie mi se rupea de chestia asta. Tâmpiţi cu fălci lăsate şi cu pielea ca la curcanii de la supermarket. După cât mergeau de ţanţoşi, îţi puteai da seama că se credeau buricul pământului; dar judecând după atitudinea lui Cooge, mi-am închipuit că el, pur şi simplu, îi folosea pentru a încerca oarece echipament sau pentru a evidenţia o altă faţetă a planului cu care îşi cheltuia timpul.

Îmi petreceam zilele uitându-mă la înregistrări video, plutind pe deasupra orelor cu o adevărată avere circulându-mi prin vene şi mai pierdeam o bună parte din timp umblând de colo-colo prin casă. Fiecare cameră era decorată conform câte unei fantezii imaginate de Cooge. Una dintre ele reprezenta concepţia lui asupra iadului pe Pământ; era mobilată cu scaune făcute din saci de fasole care semănau cu nişte bolovani roşcaţi, pe perete se afla o frescă prezentând ruinele Manhattanului, ale cărui contururi ieşeau în evidenţă pe fundalul unui cer cuprins de flăcări pe care zburătoare oribile se distrau, ţinând în cioc nişte omuleţi minusculi – pe unul din pereţi, în colţul de jos din stânga, era scris cu litere gotice cuvântul Dys. Exista şi un pod, sub luminatorul căruia înfloreau ghivece cu ferigi, orhidee şi alte plante întâlnite în junglă , printre ele zărindu-se statui groteşti de animale şi oameni primitivi; apoi o pivniţă lipsită de ferestre, cu pereţii căptuşiţi cu piele neagră, şi scaune din oase albe cu încheieturi carnale, aşezate în faţa unui aranjament de amplificatoare şi sintetizatoare fixate în suporturi din fier forjat, părând mai degrabă instrumente de tortură decât scule muzicale. Singurul lucru comun pentru toate odăile era muzica. Toate erau dotate cu difuzoare, presărate cu chitare, flauturi şi alte chestii, un amalgam ce se revărsa prin toată casa pornind de la sursa centrală – atelierul lui Cooge, alcătuit din trei camere situate la etajul doi, ai căror pereţi despărţitori fuseseră dărâmaţi. Prima mea impresie legată de acel loc a fost că un nebun dăduse buzna acolo şi distrusese o mulţime de aparatură valoroasă. Pe pereţi fuseseră desenate cranii, pentagoane şi alte mizerii care arătau tare ciudat, iar pe lângă sistemul de înregistrare cu douăzeci şi patru de piste, existau grămezi de fire şi cabluri, microcipuri şi tot felul de mărunţişuri electronice împrăştiate pe nişte lungi mese de lemn şi pe jos, împreună cu panouri, claviaturi, un aparat de copiat, un computer IBM, fel de fel de scule şi un safe mic în care Cooge ţinea un teanc de caiete cu spirale în care tot mâzgălea câte ceva. Aruncate printre aceste lucruri se găseau şi câteva cărţi legate în piele, ferfeniţite, câteva în latină, vreo două în arabă; când l-am întrebat pe Cooge la ce folosesc, a râs scurt şi-a zis "Inspiraţie".

La o oră târzie a unei după-amieze tocmai ieşeam să fac nişte cumpărături de la băcănie, când Cooge mă prinse la uşa de la intrare şi-mi întinse un CD portabil, împreună cu nişte căşti.

— Ia verifică-l pe băieţelul ăsta rău, îmi spuse.

Am aruncat o privire rapidă aparaturii.

— Ce-i asta?

— Un produs, îmi răspunse, cu ceea ce părea o veselie neobişnuită la el. Ultimul şi cel mai bun al meu.

Am mai aruncat o privire playerului; o prismă aluneca de-a lungul suprafeţei argintii a discului.

— Acum încep să devin asistent, nu?

Cooge îmi zâmbi şi ridică din umeri.

— Mda.

Vioiciunea lui suna fals; mi se păru că am detectat în spatele ei o privire nesănătoasă.

— Care-i mişcarea? l-am întrebat.

— Doar pune-ţi căştile, omule, spuse Cooge, începând să-şi piardă răbdarea. Ascultă-l în timp ce te duci la magazin.

— O să-l ascult când o să mă-ntorc.

— Nu-i decât un afurisit de CD, omule! Nu-i o blestemată de bombă. Acum o să-l asculţi sau ce faci? În mod clar, ai de ales!

Am ezitat.

— Şi după asta ce fac?

Se arătă scârbit.

— Îmi spui dacă-ţi place, okay? Isuse!

Se întoarse şi intră în casă.

Am mers până la veranda din faţă şi am inspectat căştile. Îmi imaginam că din ele ar putea ţâşni nişte ace care să-mi pătrundă adânc în creier şi alte cretinităţi de genul ăsta. Dar n-am putut descoperi asemenea şmecherii. Atunci mi-am zis că paranoia lui Cooge a început să devină contagioasă. Numai Dumnezeu ştia de ce vroia să ascult discul în timp ce mă duceam la cumpărături, dar era absurd să-l bănuiesc de vreo intenţie rea. Tipul era un ţăcănit afurisit. Poate că vroia să-l ascult singur, fără ca el să se uite la mine, aşa încât să mă pot concentra. Sau poate credea că muzica va merge mai bine ascultată într-un spaţiu mai vast. Sau poate era un simplu capriciu. Oricare ar fi fost cauza, nu aveam de gând să las ca o fărâmă de paranoia să-mi distrugă fericirea. În vreme ce alergam pe scări în jos şi apoi intram în fugă pe Strada Charles, mi-am potrivit căştile la urechi şi, după ce am cotit la stânga, spre Hudson, îndreptându-mă spre centru, am dat drumul la muzică.

Era o zi de martie răcoroasă, cu vânt şi rafale de ploaie amestecată cu lapoviţă. Nori negri se adunaseră deasupra Brooklynului ori peste Jersey sau pe undeva pe-acolo, iar soarele – o strălucire argintie având oarecum forma unei cruci – părea să le lipească marginile, transformând partea de cer dinspre asfinţit într-o splendoare întunecată şi misterioasă. Majoritatea trecătorilor treceau grăbiţi cu gulerele ridicate, feţele ascunse de fulare, alunecând pe porţiuni de gheaţă murdară şi izbindu-se de zăpada înnegrită şi întărită ca o crustă ce ornamenta colţurile; dar eu, o dată muzica pornită, am pornit să merg agale, ca un plimbăreţ pe Champs Elysée primăvara. Mă simţeam încălzit şi-mi era bine, mă mişcam în ritm, întocmai pe aceaşi lungime de undă a rythm & bluesurilor. O melodie de-a dreptul banală; nimic din eforturile de imaginaţie ale celor de la Skull City. Era vorba despre un nemaipomenit club de noapte, de boogie mistic, undeva în sud – Martinica – unde aveau toate şansele să se petreacă fel de fel de minunate miracole hippiote. Oricum, mi-a plăcut. Cooge trebuia să fi găsit un mod, mi-am zis, să încorporeze semnale subliminale în procesul de înregistrare, ceva straniu, care te făcea să te identifici emoţional cu orice gunoi ar fi cântat trupa, pentru că ştiam că dacă aş fi auzit cântecul ăsta la radio, aş fi schimbat imediat postul şi, după cum se prezenta situaţia, eram aşa de prins de muzică, încât îmi venea să caut un bar şi să iau câteva pastile, în speranţa ca măcar o parte din lucrurile fundamentale pe care le cântau cei din trupă mi s-ar putea întâmpla şi mie. Acesta era exact lucrul pe care mă pregăteam să-l fac.

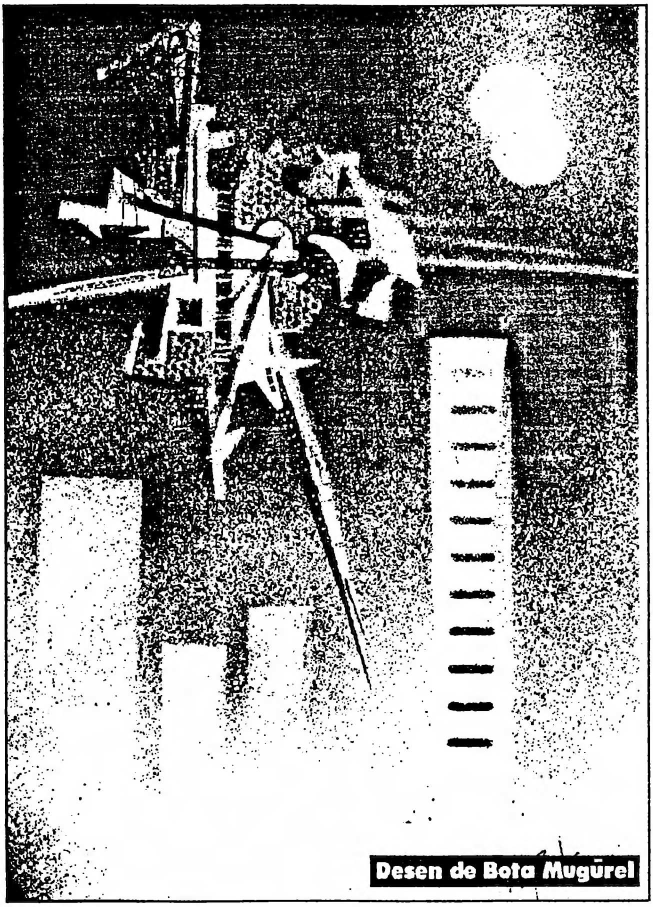
Cel mai apropiat loc pe care l-am ales era Blitz Cafe, o oază de pe strada Hudson, dedată Eurogunoiului, unde se servea o nesemnificativă nouvelle cuisine. Barul era decorat într-un stil post-modern insipid. Pe pereţi, sculpturi din neon roz, partea din faţă a barului căptuşită cu piele neagră, videoclipuri muzicale pe mari ecrane TV, un foto-tapet abstract şi câţiva palmieri în ghivece bine plasate. Totul curat şi strălucitor. Genul de loc care lasă să se înţeleagă cum că viaţa ar fi un cabaret fără germeni, şi că întreaga cultură americană poate fi redusă la o referire indi-

rectă la un tineret modern, calm şi sigur pe el. Cu toate acestea, când am intrat, în locul minimei agitaţii androgine, specifice aici, la Blitz, am fost întâmpinat de atmosfera explozivă, funky, din Martinica. Scaune din trestie împodobite; mese luminate de lumânări şi separate de ringul de dans prin perdele de mărgele rubinii; colaci de fum de havane şerpuind în aerul violet. Pe o mică scenă din spate, prins sub lumina fierbinte a unui proiector, un negru gras şi transpirat, îmbrăcat într-un costum albastru de mătase, brodat cu modele de păuni, sufla într-un saxofon, aplecat atât de mult pe spate, încât capul îi atingea aproape podeaua, ca şi cum ar fi băut dintr-un corn auriu; trupa de acompaniament era un amestec de petice de lumină şi umbre, care pregăteau o fiertură luminoasă de blues, peste care solo-ul său plutea asemeni unei dâre de sânge (şi muzică, ar trebui să adaug, care era în genul Skull City). În dreapta mea se găsea un bar din lemn de mahon, cu dimensiunile şi rotunjimile carenei unui iaht; aşezate la el, în mijlocul unei adunături de peşti oacheşi şi cu dinţi de aur, de bărbaţi astenici şi palizi, îmbrăcaţi în haine de seară, se găseau şase tinere, purtând rochii verzi precum penele unui papagal şi muindu-şi, din când în când, buzele în ceea ce păreau să fie pahare de gin neon, şi asta în vreme ce tot priveau cu nerăbdare prin sală. Figuri neclare, învăluite în parfum de mosc, au trecut pe lângă mine şi au dispărut în obscuritate. Am simţit mirosuri puternice de mirodenii şi ozon. Pe ringul de dans am văzut fese îmbrăcate în satin şi mâini asemenea unor palide stele de mare care le ţineau strâns, am văzut ură într-un pahar cu bere, am văzut că nu poate exista frumuseţe fără amărăciune, am văzut viitorul pe un sân tatuat. Am zărit mult prea multă stranietate pentru a crede câtuşi de puţin în ea şi, cu toate că mi-am dat seama că nimic din ceea ce vedeam şi simţeam nu era chiar la locul său, eram aşa de prins de melodia care îmi umbla prin cap, încât, în acelaşi timp, am simţit că prezenţa mea aici era perfect normală, că totul din acest club era real. Am observat totuşi ceva ce m-a neliniştit. În vreme ce umblau de colo-colo, amestecându-se unii cu alţii, clienţii păreau să fie urmaţi pas cu pas de imagini remanente strălucitoare – ca nişte desene schiţate doar – care nu coincideau cu conformaţia corpurilor lor, ca şi cum fiecare ar fi fost, în acelaşi timp, două persoane diferite, una ideală, in carne, frumoasă şi exotică, iar cealaltă un spirit sau o fantomă imperfectă. Mi-am dat seama că şi eu trebuie să am o astfel de imagine remanentă, cu toate că nu eram în stare s-o zăresc. M-am schimbat într-un anume mod... Ştiam asta în adâncul sufletului. Nu mai eram zăpăcit şi cu mintea neclară din cauza drogurilor; mă simţeam cu capul limpede, ştiind în amănunt ce trebuie să fac, în continuare un neliniştit, dar acum motivat mai degrabă de dorinţă şi încredere, decât – cum fusese cazul – de teamă şi nevoie.

M-am îndreptat agale către bar şi m-am aşezat lângă una din femeile în verde, un specimen de clasă cu o piele ca laptele, păr negru cârlionţat şi nişte sâni drăguţi, de mărimea unor avocado, împinşi în sus de carapacele lor de satin şi arătând ca nişte prăjituri franţuzeşti. Gura roşie era o invitaţie pentru idei păcătoase, iar irisurile verzi erau presărate cu aur, făcându-mă să mă gândesc la soarele junglei şi umbra bambusului. Mirosea a violete şi a nebunie. În colţul buzelor era aşezată o aluniţă, asemenea unei picături de obsidian şi, în serenitatea chipului său de medalion exista ceva primejdios. Când spun "primejdios", nu mă gândesc la imoralitate şi dezordine, principiile nefaste, conducătoare ale dimensiunii pline de codoşi, dimensiune sfâşiată şi umplută de gunoaie şi în care locuisem dintotdeauna de când îmi părăsisem casa. Această femeie poseda calitatea de a radia o ameninţare concentrată, tangibilă, de o sensibilitate ce triumfa în posibilităţile şi dorinţele sale, care m-ar fi înspăimântat dacă n-aş fi simţit în mine capacităţi şi dorinţe similare – era ca şi cum, uitându-mă la chipul ei, aş fi descoperit în mine prezenţa unei forţe malefice plină de energie, care gestase în adâncul meu şi, dându-mi seama de acest lucru, fusesem cuprins de necesitatea de a o face să se supună voinţei mele. Aveam de gând să spun ceva care s-o deranjeze, dar mai înainte de a mă fi hotărât asupra celei mai potrivite insulte, îşi ţuguie a nemulţumire buzele de muistă şi-mi spuse că dacă am de gând să-i iau ceva de băut, e-n regulă... dacă nu, m-aş supăra s-o şterg de-acolo?

— Ce-o să-mi dai dacă-ţi fac cinste, păpuşă? am întrebat-o. O boală îngrozitoare?

— Eşti de-a dreptul bolnav, iubitule, spuse. Dar pot ţine cont de asta.

Desen de Bota Mugurel

Se ridică de pe scaunul înalt de la bar cu mişcările legănate ale unui şarpe ce se înalţă din coşul unui fachir şi începu să se mişte şi să pocnească din degete în ritmul bateriei trupei Skull City.

— Ei, ce zici? Vrei să dansezi?

Imaginea ei remanentă părea să se fi ghemuit.

În vreme ce dansam, frecându-ne unul de celălalt, am observat că imaginea ei remanentă începuse să se ridice, capul smucindu-i-se spre spate, de parcă ar fi primit un pumn, dar eram prea excitat pentru a fi atent la toate astea. Cel puţin, nu la început. Totuşi, nu după multă vreme, cântecul începu să se piardă şi, simultan, imaginea remanentă porni să capete substanţă, apărându-i rudimente de trăsături şi urme de culoare. Şi atunci, în vreme ce melodia se sfârşea, femeia dispăru – ca o imagine a unei proiecţii ce se stinge – şi m-am trezit înapoi în Blitz, cu căştile atârnându-mi de gât, faţă în faţă cu un tânăr palid, cu o privire rătăcită, având o tunsoare incitantă, care combina aspectul crestei de cocoş cu cel al coafurii unui paj. Chipul său aducea mult cu cel al femeii în verde. Purta haine din magazinele Sotto. Ştii, jacheta de sport cu mâneci suflecate, tricou italienesc, pantaloni bufanţi. Gura şi nasul îi sângerau abundent. Scânci stins şi se trase înapoi. Mi-am dat seama că mâna mea, strânsă pumn, era încordată şi gata să-l pocnească pe micuţul plângăcios. În ciuda faptului că mă simţeam teribil de dezorientat, mi-am dat seama, judecând după juliturile de pe degete, că-l pocnisem deja de câteva ori. Un barman spilcuit, cu păr închis la culoare şi tuns scurt, cu o mină furioasă, tocmai se repezea la mine, agitând un baston de baseball, dintr-acelea ce se vând ca amintiri la Yankee Stadium şi, cu toate că nu ştiam precis cât de vinovat eram, mi-am dat seama că trebuia să inventez ceva.

— Hei, hei, moşule! am zis, trăgându-mă în spate. Tipul mi-a înşfăcat portofelul, asta-i! Ce trebuia să fac... să-i zâmbesc şi să-i spun "Bună, vecine"?

— Nu l-am atins! ţipă ascuţit tipul plin de sânge. Tot ce-am...

— Pe dracu' nu m-ai atins! i-am răspuns, apoi, adresându-mă barmanului: Parcă era la piaţă şi încerca marfa, înţelegi!

Victima mea tocmai vroia să obiecteze din nou, dar barmanul, care fusese dezorientat de acuzaţia mea, se răsti:

— Ie-n regulă! Amândoi... ştergeţi-o! Chiar acu'!

— No problemo.

M-am îndreptat spre uşă.

— Data viitoare când o să vreau un masaj, o să fac o rezervare, okay?

Până în acea clipă reacţionasem la tot ceea ce mi se întâmplase cu destulă vioiciune şi mă aşteptam ca în continuare să fiu afectat de oarece tremurături post-traumatice – cel puţin

să mi se înmoaie genunchii sau să simt cum vâjâie andrenalina prin mine – pentru că fusese un şoc tare de tot să fiu aruncat de colo-colo, între Martinica şi Blitz. Cu toate acestea, nu am simţit nici un fel de efect, păstrându-mi un calm introspectiv şi am încercat să-mi imaginez în ce fel de călătorie mă trimisese Cooge. Ar fi fost foarte simplu că nu mă gândesc la ceea ce se întâmplase şi să consider totul un fel de halucinaţie, dar acest scenariu nu se potrivea cu experienţa trăită de mine. Aşa cum nu fusesem în stare să accept atitudinile lui Cooge faţă de mine la adevărata lor valoare, tot aşa nu puteam accepta că întâmplările după-amiezii erau atât de simple pe cât păruseră. M-am hotărît ca, mai înainte de a trage orice fel de concluzii, să fac pe prostu' la întoarcerea acasă şi să văd ce are tipul de spus. Un lucru şi mai semnificativ, am început să-mi examinez nu numai condiţia imediată, ci întreaga situaţie, şi asta am făcut-o, cred, ca urmare a unui strop rămas din aroganţa care mă condusese cât mă găsisem în Martinica – cred că până în acest moment nu avusesem curajul să privesc în faţă ceea ce devenisem. Trăiam asemenea unui şobolan în labirintul lui Cooge; lipsit de orice consideraţie faţă de propria persoană... exceptând mândria de a fi îndeajuns de îndemânatic pentru a supravieţui într-o lume de şobolan; ascultând de o forţă puternică ce mă împingea spre autodistrugere. Lipsit de moralitate, gata de orice, fără nici o valoare. Violent. Era o adevărată minune, dată fiind întinderea carenţelor mele emoţionale, că încă nu mierlisem pe nimeni, că nu ajunsesem încă la conceptul de moarte ca marfă. Am fost dezgustat de această imagine a mea şi m-am hotărît să fac paşi decişi în direcţia îmbunătăţirii atât a caracterului meu, cât şi a soartei mele. Paşi făcuţi cu grijă şi cu atenţie. Nu acţiunile disperate pe care aş fi fost înclinat, în mod obişnuit, să le înfăptuiesc. Nu era vorba chiar de un plan, ci doar de o intenţie formală, însă reprezenta lucrul cel mai apropiat de ceea ce se putea numi plan, singurul pe care-l formulasem vreodată şi care oglindea o înţelegere a faptului că dacă nu făceam ceva repede pentru a-mi schimba felul de viaţă, n-aveam să mai fiu multă vreme pe această lume.

Această limpezire a ideilor pe care am simţit-o nu a fost doar o problemă de simplă concentrare interioară. Mergând în josul Hudson-ului prin întunericul ce se lăsa, era ca şi cum aş fi văzut cartierul Village pentru prima oară, realizând în amănunt toată dulcea nebunie şi agitaţia fără griji a locului. Taverna Calul Alb, unde Dylan Thomas murise după optsprezece whiskiuri seci, spilcuiţi ţopăind în spatele ferestrelor sale aburite, închinând unul în sănătatea celuilalt cu vodcă finlandeză şi cu Guiness de cinci parai jumatea; un magazin de trufandale coreene cu ghivece de flori puse în faţă, un angajat stând în genunchi lângă unul dintre ele şi aranjând nişte crizanteme, o rază de lumină făcându-l să pară un sfânt; taxiuri care se strecurau prin îmbulzeala orelor de vârf, claxonând, bestii sălbatice din metal galben stropind cu apă rezultată din topirea zăpezii; agitaţia celor fără adăpost, îmbrăcaţi în straturi de zdrenţe alcătuite din haine, pulovere şi rochii vechi, având nişte pungi drept mănuşi, o imagine atât de obişnuită, încât ei ajunseseră să pară ceva absolut firesc; un uriaş blond cu o povară de boarfe vechi; o punkistă nocturnă îmbrăcată într-un maiou de balet, cu buze negre, ochi cadaverici şi sâni minunaţi, răsfoind paginile de anunţuri personale dintr-un *Voice*; două tipe de la TV în rochii de petrecere şi cape de blană ieftine – oameni, tot atât de exotici prin deosebirile lor, pe cât de diferite sunt şi mâncărurile într-un magazin alimentar. Şi, dominând totul, oferind zonei Village o relativă intimitate, turnurile din Manhattan, nedesluşite şi ameninţătoare pe un cer albastru închis, constelaţii geometrice având drept stele sute de ferestre luminate, simboluri puternice ale altei lumi... sau, cel puţin, aşa le percepeam, pentru că aşa cum ele existau pe cerul meu, eu trăiam printre ele şi nu-mi puteam imagina cum ar fi să locuieşti chiar în interiorul lor.

Văzând toate acestea, respirând aerul acela rece, cu iz de petrol ars şi de nostalgie, m-am simţit plin de viaţă, într-un mod nou. Provocat şi nesatisfăcut. Plin de dorinţe noi, acute, nevoi pe care nu le înţelegeam în totalitate. Un lucru era sigur – vroiam ca eu să conduc şi nu să fiu cel condus, vroiam o bucată din stupul ăsta mare şi nasol, o bucată care să fie numai a mea. Dacă în condiţii normale mi-aş fi evaluat şansele de a-mi impune puterea şi voinţa în mediul în care trăiam, aş fi considerat asta drept înfumurare absurdă; dar începeam să accept ideea că împrejurările erau

departe de a fi obişnuite. Transformarea pe care o simţisem în mine cât fusesem în Martinica trebuia, mi-am zis, să indice o adevărată schimbare, să-mi spună că mi se luase ceaţa de pe ochi; şi dacă, într-adevăr, asta era situaţia, atunci cauza putea foarte bine să fie ceea ce îmi făcuse Cooge, chiar dacă nu ştiam despre ce fusese vorba. Mă îndoiam însă că va fi sincer cu mine în această privinţă; avea planuri personale în legătură cu mine. Aşa că, neavând de ales în această privinţă, neavând altă cale de îmbunătăţire, care să producă o schimbare drastică, m-am hotărît să-i fur secretele.

Când am revenit acasă, m-am prefăcut extenuat şi violent, iar Cooge, care îşi nota într-un carneţel tot ce spuneam, păru să fie dezamăgit. După ce-am terminat, m-a întrebat dacă nu mă simt mai altfel şi i-am răspuns:

— La dracu', moşule, sigur! Mă simt al dracu' de tras în piept, pricepi? M-ai trimis, fir-ar să fie, legat la ochi în plin trafic greu!

Stăteam în camera cu scaunele din saci purpurii, având pe pereţi imaginile infernale ale New York-ului în ruine şi, de îndată ce am terminat cu această ultimă izbucnire, m-am răsucit, îndreptându-mă către uşă.

— Un' crezi că te duci? urlă el, venind după mine.

— Moşule, am nevoie de slujba asta, okay? Şi nu mă deranjează să fac curăţenie după tine. Dar nu mi-s gata să mă las omorît numai pentru distracţia ta afurisită!

— Nu va fi omorît nimeni.

— Să fii sigur d-asta!

— Okay, omule! Okay!

Cooge îşi ridică mâinile într-un gest ce se vroia conciliator, liniştitor.

— Poate că ar fi trebuit să-ţi spun mai mult.

Am pufnit batjocoritor.

— Îmi pare rău, ie-n regulă? continuă. Data viitoare o să...

— Data viitoare? La dracu' tot rahatul ăsta! N-o să mai existe nici o dată viitoare.

— Ascultă-mă doar, ie-n regulă? Lasă-mă să-ţi explic. Stai un pic.

M-am prefăcut că mă înmoi.

— Deci... Ascult.

Cooge păru să-şi adune gândurile, iar eu l-am întrerupt spunând:

— Nu mă mai tromboni, moşule. Dacă încetezi cu minciunile, poate putem face ceva împreună.

Nu ştiam sigur câtă nevoie avea de mine şi nici câte gogoşi o să mai înghită..., iar după privirea lui şi după buzele strânse, aveam impresia că al dracu' de puţine. Dar aveam de gând să întind coarda cât puteam de tare, pentru că – deşi credeam că va fi sincer – îmi închipuiam că, cu cât îi voi forţa mâna mai mult, cu atât existau şanse să-i scape o bucată mai mare din adevăr, chiar dacă ar fi fost împachetat într-o minciună.

— Oh, n-o să încerc să te mint, Larson, îmi răspunse, aruncându-se într-un scaun. Mai ales pe un tip care se prinde aşa de repede ca tine. Da' numa' să spui cuiva dă asta, amice, şi te-a luat dracu', 'ţeles?

Am spus, "îhî" şi m-am lăsat să cad într-un scaun de lângă el.

— Ai auzit vreodat' de discurile alea care se zice că au pe ele înregistrări secrete? Ştii, cum a fost Led Zeppelin. Chestii în care, dacă le ascultai de la coadă la cap, vocalistul se spune că zicea: "Îl iubesc pe Satana...", chestii de genul ăsta?

Am dat din cap că auzisem.

— În urmă cu câţiva ani făceam şi eu trucuri de felul ăsta. Era doar ceva amuzant, dar m-am implicat mult. Ştii, muzica Diavolului. M-am gândit că ar fi o chestie trăznet să fie pe bune... dacă tot timpul oamenii au tot afirmat că rock and roll este muzica Diavolului, poate că asta era realitatea şi aşa am început să cercetez, să văd care-i treaba.

— Adică, Cultul Diavolului să nu fie decât un mişto? l-am întrebat, ridicând o sprânceană. Aşa-i?

— Nu era mare lucru. Eram băgat în satanism, okay, dar nu-n mod serios. Treaba asta făcea parte din imaginea pe care trebuia s-o am. Totuşi, o dată luasem o doză mai mare şi eram dus rău de tot, când mi-a venit o idee, ceva în genul "dacă voi introduce în muzică o adevărată incantaţie..." va avea vreun efect?

— Hai, las-o baltă!

— Pe bune, amice! Nu zic că nu sună a ţicneală, dar fii atent să vezi ce-a urmat. Poate că o să înceapă să aibă şi sens.

Cooge se răsuci în scaunul său şi îşi aruncă privirea către cerul pictat, uitându-se la o arătare cu ochi faţetaţi ca ai unei muşte, cu moţ de vultur şi aripi membranoase, ce cobora

în picaj către zgârie norii în ruine ai Manhattanului.

— Ajunsesem să fiu afurisit de obsedat de ideea asta. Mai întâi am introdus acompaniament vocal, background, în latină, arabă. Invocaţii şi alte chestii de-astea. Dar n-au rezolvat nimic, aşa că am făcut rost de un tip, un adevărat geniu în matematică. Se ocupa cu muzica, dar ştia şi matematică. A transcris o parte din descântece în limbaj matematic, apoi a transformat matematica în muzică. Am amestecat în vreo două cântece câteva piste sonore cu înregistrări instrumentale făcute cu ceea ce obţinuse el şi amândouă au devenit hituri, ajungând pe locul întâi. Şi, amice, al doilea cântec era doar un rahat afurisit. Un rahat absolut!

— Unii oameni mănâncă ceea ce tu poţi considera că e rahat. Poate că a fost o coincidenţă.

— Mda, dar am mai făcut-o de vreo şase ori. A mers de fiecare dată. Şi am aflat că nu eram primii care făceam asta. O mulţime de înregistrări, încă de prin anii cincizeci, folosiseră o parte din acelaşi gunoi întrebuinţat şi de noi. Vreau să spun că, în ceea ce-i priveşte, fusese ceva fără intenţie, înţelegi? Ca şi cum nu se pricepuseră prea bine cum s-o facă. Dar... te-ai prins?, o parte din invocaţiile folosite de noi, o parte din ele fuseseră transformate în acompaniament de tobe cu adevărat puternic şi un anumit fel de modulaţie sau rahaturi de genul ăsta. Şi o grămadă de discuri dintr-astea, muzică de-a lui Elvis şi a celor de la Stones, Beatles, Jerry Lee Lewis, toate aveau versiuni mai grosolane a ceea ce făceam noi. Ne-am zis că de-aia cântecele lor au mers atât de bine. Cine ştie? Poate că tipul care a inventat rock and rollul era un adept al Diavolului, poate a făcut o călătorie adevărată, valabilă pentru toţi şi n-a spus nimănui acest lucru.

— De ce te-ai oprit?

— Aveam toţi banii pe care mi-i puteam dori şi nu mai dădeam nici doi bani pe munca în studio. Unde mai e stimularea dacă poţi scoate, de fiecare dată, un disc de platină? Am vrut să aflu care-i mersu' cu mizeria asta.

— Aşadar, ce se întâmplă?

— Stai calm... ajung şi acolo.

Cooge îşi lăsă capul să atârne şi-şi închise ochii, arătând pentru o clipă asemenea unui cadavru dezgropat.

— Nu puteam pricepe de ce descântecele funcţionau în felul în care o făceam, dar am observat că oamenii alegeau cântecele mele mai repede decât se întâmpla cu majoritatea celorlalte. Dacă mergeau două sau trei radiouri, de fiecare dată cei mai mulţi oameni se învârteau în jurul celui care difuza unul dintre cântecele mele. Amicul ăsta al meu glumea, într-o zi, spunând că muzica le afecta în mod diferit urechile. Ce naiba, mi-am zis. Hai să-i testez în vreme ce ascultă. Am observat că atunci când oamenii ascultau muzica mea, EKG-urile lor o luau razna. Apărea un fel de ecou. Mi-am zis că poate voi izbuti să găsesc o modalitate de a introduce incantaţiile în echipamentul de înregistrare – poate chiar în instrumente şi în amplificatoare. M-am gândit că asta ar putea face ca efectul să fie mai puternic. Aşa că am început să proiectez plăci de circuite, microcipuri şi înregistratoare digitale care aveau incluse din construcţie sisteme ce imitau invocaţiile. A fost nevoie de o mulţime de testări, încercând diferite incantaţii, diferite căi de acces la circuite, dar în cele din urmă am obţinut un produs care făcea ceva mai mult decât să creeze un EKG aiurit. Asta-i ceea ce ai ascultat tu.

— Asta nu prea explică ceea ce s-a întâmplat, am spus.

— Nu sunt sigur cum ar trebui explicată. Dar halucinaţie n-a fost!

— Atunci despre ce vorbim aici?

Pentru a mări efectul, Cooge făcu o pauză, ţintuindu-mă cu o privire gravă.

— Cred că-i iadul. Cred că muzica te introduce în Iad.

De aici, mi-am spus, încep gogoşile. Totuşi, eram mulţumit că până în acest punct Cooge fusese mai mult sau mai puţin sincer şi nu vroiam să-l presez mai mult, considerând că puteam descoperi restul şi pe cont propriu. M-am prefăcut impresionat, şocat, înspăimântat, toate reacţiile despre care ştiam că i-ar face plăcere să le vadă.

— Chestia aia pe care ai ascultat-o era un prototip, continuă el. Te bagă cam până la jumătate. Mai mult decât orice altceva, ai recepţionat partea imagistică a cântecului. E greu de explicat ce se întâmplă cu adevărat. Doar Dumnezeu ştie ce-i într-adevăr acolo. Lucrurile ar putea fi atât de stranii în iad, încât e posibil să nu fim în stare să înţelegem ceea ce vedem. Cântecele îţi oferă doar o structură

pentru a te ajuta să traduci ceea ce există acolo în ceva de înţeles pentru tine. Dar încercăm să îmbunătăţim traducerea.

— Tu şi trupa, nu?

— Exact.

— Ei ştiu despre ce este vorba?

Ezită pentru o clipă.

— Nu chiar în totalitate.

— Atunci, mie de ce-mi spui?

— Dacă e să mă ajuţi, nu-ţi pot ascunde nimic.

— Dacă vrei să-mi ceri să mai ascult aşa ceva, am spus, poţi s-o laşi baltă. N-am nici un chef să mă duc în iad.

— Stai niţel, omule! s-a repezit Coge şi, cu aerul unui agent de la Fermele de Stat, ce încearcă să ajute o văduvă în privinţa viitorului ei financiar, a început să încerce să-mi cumpere ajutorul, oferind mai multe droguri, mai mulţi bani şi o prietenie veşnică.

Nu aveam o idee clară în legătură cu ce aş putea descoperi dacă reuşeam să dau de capătul afacerii ăsteia, dar după cum vedeam eu lucrurile, oricare ar fi fost chestia care era în stare să-mi învârtă mintea aşa cum o făcuse acel CD, trebuia să aibă o valoare în sine. L-am lăsat pe Cooge să mă convingă. Am făcut un târg – el urma să-mi plătească o sumă pentru întreţinere, continua să mă aprovizioneze cu marfă bună şi îmi reducea obligaţiile casnice; în schimbul acestora, eu aveam să fiu cobaiul său. Ar putea să pară fără judecată din partea mea că, luând în considerare pericolele posibile, riscam asta pentru indiferent ce recompensă, dar chiar dacă Cooge spusese adevărul atunci când afirmase că muzica te coboară în iad, tot nu era mare brânză. Nimic din ceea ce văzusem în Martinica nu mă impresionase ca fiind în mod potenţial provocator suferinţe mai teribile decât lucrurile înspăimântătoare pe care le înfruntam zilnic. Se părea că iadul, în comparaţie cu viaţa din New York, era o nimica toată. Şi dacă, mai departe, mă aşteptau grozăvii mai mari, puteam să mă obişnuiesc – nu mă aşteptasem niciodată să am o soartă roz şi, oricum, nu aveam alte planuri de viitor. Cu toate acestea, în înţelegerea încheiată exista o nepotrivire logică implicită care mă îngrijora. Cooge trebuia să asculte şi el muzica, aşa că ce nevoie mai avea de un cobai? Trebuia să aibă şi un alt scop în ceea ce mă privea. Faptul că nu-şi bătuse capul să inventeze o poveste plauzibilă în legătură cu acest aspect constituia o dovadă a proastei sale păreri despre inteligenţa mea, totuşi nu intenţionam să fac nimic care să-i schimbe părerea în această privinţă. Cu cât mă credea mai prost, cu atât îmi creşteau şansele de a descoperi ceva.

Prima parte a planului meu prevedea reducerea drastică a dozelor de droguri. Era incredibil până şi faptul că mă puteam gândi la aşa ceva, pentru că niciodată până atunci nu mă gândisem să renunţ la o ofertă acceptabilă. Care ar fi raţiunea, mi-am zis, să te lipseşti de bună voie de singura doctorie bună pe care ţi-o poate oferi viaţa? Cu toate acestea, ştiam că nu aveam cum să îi înşel vigilenţa continuând să moţăi timp de o jumătate de zi, aşa că am iniţiat procesul de dezintoxicare. O întrerupere bruscă nu putea fi pusă în discuţie. Nu-mi puteam permite să-mi iau liber câteva zile şi să mă retrag undeva să bolesc; chiar dacă aş fi putut face asta, nu eram sigur că organismul îmi putea rezista la asemenea stres. Ca atare, mi-am redus dozele la nivel de supravieţuire şi ceea ce rămânea în plus le-am schimbat pe pastile de Valium, care să mă ajute să trec de clipele grele. Am avut câteva momente cu adevărat îngrozitoare şi era dificil să ascund cât de rău mă simţeam, dar într-o lună îmi redusesem dozele cam la douăzeci la sută din ceea ce fuseseră şi mă îndoiam că voi întâmpina probleme în a merge până la capăt.

În timpul acelei luni am mai ascultat trei CD-uri de-ale lui Cooge. Erau mai sofisticate decât primul, iar imaginile create erau mai impunătoare şi mai credibile – mi-am închipuit că acest lucru indica ceea ce Cooge ar fi numit o îmbunătăţire a traducerii. În primul rând, nu mai zăream imaginile remanente ale oamenilor, cu toate că le simţeam prezenţa în aer, la fel de palpabile ca nişte vibraţii negative, în al doilea rând, cântecele erau strict instrumentale şi nu păreau să impună vreo activitate anume, cum ar fi fost, de exemplu, să intri într-un bar; pur şi simplu, mă introduceau în acel loc bizar, unde umblam fără ţintă pentru o vreme şi, cea mai mare parte a timpului, fie că nu auzeam muzica, fie că o sesizam doar undeva, la marginea conştiinţei. Când mă trezeam, descopeream că-mi scosesem căştile şi-mi continuasem activitatea de zi cu zi. Decorul fundamental în care mă introduceau cele trei CD-uri era un oraş pe care l-am botezat Skull City*, din

cauza aspectului său malefic şi legăturii sale cu trupa. Era mare, la fel de mare ca şi Manhattan-ul, cu clădiri chiar mai înalte. Turnuri cu forme de obelisc, albe ca nişte oase, cu aproape fiecare centimetru de piatră acoperit cu basoreliefuri şi inscripţii stranii – nişte zgârie-nori cabalistici, străjuind, într-un vid alb-albastru, prin care coborau în picaj şi se înălţau lucruri negre, asemănătoare cu avioanele, însă cu aripi mobile. Nu mi-am dat seama ce erau, dar mă fascinau – îmi aminteau de imaginea murală a Manhattan-ului apocaliptic de pe pereţii lui Cooge. Dys... M-am întrebat dacă pictura putea fi o reprezentare a unei transpuneri anterioare. Chiar dacă ar fi fost, tot nu acceptam afirmaţia lui Cooge, conform căreia Skull City era iadul... cu toate că nici eu nu l-aş fi considerat chiar Disney World. Avea o ambianţă care mă ducea cu gândul la o fantezie heavy metal, o temă mutantă rea de tot – bineînţeles că ştiam că văd doar o transpunere şi că realitatea era, probabil, cu totul diferită. Totuşi, din explorările mele, am căpătat simţământul că oraşul deţinea o realitate mai complexă decât cea care ar fi încorporată într-un loc de suferinţă şi că această realitate constituia un mediu de viaţă la fel de complicat, sofisticat şi ambiguu, din punct de vedere etic, pe cât era şi New Yorkul.

Străzile – cu toate că unele coteau brusc în unghiuri stranii şi apoi se îngustau ca nişte alei – semănau mult cu cele din Manhattan, pline de mirosuri grele şi gunoaie, cu muzică tânguitoare ce ieşea prin uşile şi ferestrele deschise, aglomerate cu pietoni şi maşini; cu toate astea, nu existau taxiuri sau automobile, ci numai nişte lungi şi negre, conduse de nişte umbre (aşa păreau prin geamurile fumurii), cu barele lor cromate răsucite în embleme bizare, toate transportând zeci de pasageri. Cei ce locuiau în Skull City erau oameni, însă fizicul lor aparţinea unui spectru mult mai larg decât al celor din New York, şi la fel şi hainele şi activităţile lor erau mai deosebite. În timpul unei scurte plimbări, am văzut un cocoşat îmbrăcat într-un costum care, în New York, ar fi fost considerat sado-masochist; am văzut o femeie înaltă şi frumoasă, cu ochi albi şi păr negru, lung până la fese, îmbrăcată într-o plasă de fire aurii, presărată cu geme strălucitoare; am văzut un tip gen om de Neanderthal purtând ceea ce ar fi putut fi un costum de om-broască; am văzut un pitic cu pantaloni roşii de dantelă; am văzut pe cineva într-un costum neted, ca o armură argintie, fără deschideri pentru ochi sau gură – sau poate era un robot; am văzut mai mulţi copii înfăşuraţi în sârmă ghimpată, sângerânzi şi ecstatici, ridicându-şi vocile piţigăiate într-un cântec dement; am văzut un grup de dansatori goi, bărbaţi şi femei, rotindu-se prin mulţime; am văzut un bătrân cu craniul ca un pergament, purtând în jurul şoldurilor o cârpă murdară şi ocupându-se cu felaţia, în vreme ce trecătorii se aşezau unul după altul, aşteptându-şi rândul; am văzut doi bărbaţi, îmbrăcaţi în tricouri de corp gri, luptându-se, lovindu-se, până ce se umpleau de sânge, în vreme ce alţii, echipaţi în acelaşi mod, stând mai retraşi, şuşoteau între ei, asemenea unor critici de artă la o expoziţie; am văzut un bărbat cu capul ras, îmbrăcat într-un veşmânt lung şi colorat asemenea curcubeului, plângând cu lacrimi prismatice; am văzut, expuse în vitrina unui magazin, şapte cadavre, fiecare purtând urmele unei morţi violente; am văzut o bătrână cu trei braţe, făcând minuni cu un joc gen alba-neagra; şi, în cele din urmă, m-am întors către o fereastră umbrită şi mi-am văzut imaginea – mai înaltă, mai musculoasă decât o ştiam, cu faţa mai plină şi cu o expresie mai răutăcioasă, având acea ameninţare concentrată pe care o percepusem pe faţa femeii din Martinica şi, mai apoi, pe toate chipurile din Skull City. Eram înveşmântat în nişte pantaloni gri, bufanţi, o cămaşă neagră, mulată pe corp şi o centură lată din piele cu ţinte din aramă, de care atârna un cuţit băgat în teacă, ceva asemănător cu ceea ce ar purta un pirat. La gât aveam un medalion de argint cu imaginea unui cap de lup.

Din fiecare dintre aceste experienţe am ieşit simţindu-mă mai puternic, mai înţelept, mai încrezător şi arogant, mai conştient de poziţia mea în lume; aceste schimbări i le-am ascuns lui Cooge. L-am informat despre toate celelalte, cel puţin ceea ce aflasem din primele două experienţe. Cu toate astea, era nemulţumit de rapoartele mele.

— Nu faci decât să te plimbi de colo-colo, amice, a spus el. Vreau să zic, de ce nu vorbeşti cu cineva? Bagă-te şi tu într-o afurisită de treabă. Asta-i singurul mod în care

* Skull City – Oraşul Craniu (n. red.)

vom afla despre ce este vorba. Okay?

— Nici o problemă, i-am răspuns.

— Larson, începu el luându-mă după umăr cu un braţ şi învăluindu-mă într-o aură de miros corporal şi Sen Sen. Trebuie să baţi strada pentru mine, amice. Am nevoie de tot ceea ce-mi poţi zice despre locul ăsta. Ştiu că există riscuri, dar îţi promit – eşti corect cu mine, o să am şi eu grijă de tine. Lucrez la ceva despre care nu pot să vorbesc, dar o să iasă ceva barosan, pentru toată lumea. Pricepi?

E-n regulă, şefule, mi-am spus, orice pentru bătrântul Cooge.

Adoptă o expresie despre care am bănuit că reflecta o încercare de sinceritate şi mă privi drept în ochi. Faţa de mort, cu imobilitatea ei malițioasă, se găsea la nici cincisprezece centimetri; albul ochilor avea o tentă galbenă, iar pielea-i cenuşie şi îmbătrânită era asemenea unei imagini mărite a suprafeţei lunare. Capul său cu păr zburlit părea să fi căpătat o trăinicie malefică de parcă toate umbrele din cameră ar fi pătruns în el, şi am fost străfulgerat brusc de o bănuială a profunzimii depravării lui. Până în acel moment îl considerasem doar un alt drogat ce apucase pe un drum greşit, dar acum devenise clar că tipul era un nenorocit ce mă băga în sperieţi; deşi Satan s-ar fi putut să nu aibă nimic de-a face cu ceea ce se întâmpla acum, el îşi preluase ideile dintr-o sursă de inspiraţie diabolică.

— Tu visezi vreodată, Larson? mă întrebă, cu privirea pierdută undeva, în viitorul luminos. Vreau să zic, te uiţi în urmă şi te gândeşti cum ar fi fost să ai tot ceea ce ţi-ai dorit?

— Cred... sigur.

— Nu m-ai crede ce-i posibil nici dacă ţi-aş spune, amice. Dar până la urmă vei ajunge să crezi.

Întinse o mână osoasă şi o puse uşor pe umărul meu – părea, mai degrabă, mânat de dorinţa de a-mi transmite ceva esenţial şi de temut, decât de a încerca un semn de încurajare sau de apropiere.

— Fii cinstit cu mine şi o să te duc departe, amice. Vei ajunge mai sus decât îţi poţi imagina.

Avea o expresie bolnăvicioasă şi îndepărtată, de parcă şi-ar fi reamintit nişte imagini obscene.

— În câteva zile o să am gata un alt CD, zise. Ar trebui să se vadă şi mai bine.

Oare ce dracu' vroia să însemne asta?

În următoarea mea raită prin Skull City, în loc să mă îndrept către zgârie-nori, m-am învârtit printr-o zonă unde clădirile erau relativ mici, cea mai înaltă având şase sau şapte etaje, unele construite din lemn înnegrit de funingine, altele adevărate mozaicuri din petice de deşeuri metalice, asemenea unor colibe high-tech dintr-un coşmar medieval, multe dintre ele cu faţade împodobite şi vopsite în culori vii, astfel încât să semene cu feţe gigantice şi monstruoase – păsări, dragoni şi pisici – asemenea intrărilor principalelor pavilioane dintr-un parc de distracţii. Zona era complet înconjurată de turnurile albe şi, stând în centrul ei şi privind împrejur, aveam impresia că întregul cartier era o mahala îngrădită de oase imense, care fuseseră ascuţite precum nişte ţepuşe şi inscripţionate cu rune. Pe deasupra capului, la mică înălţime, se întreceau nori de plumb, amestecându-se cu coloanele firave de fum şi întunecând văzduhul, iar străzile, din pământ bătătorit, erau foarte largi. La colţuri ardeau focuri, supravegheate de bătrâne cu chipurile acoperite, îmbrăcate în zdrenţe negre (am aflat mai târziu că vălurile aveau rolul de a reduce cantitatea de fum inhalat şi nu reprezentau o expresie a modestiei), care, în schimbul unei sume, ardeau deşeuri sau găteau hrană. Se vedeau mai puţine camioane negre, dar mirosul era mult mai cumplit, muzica tânguitoare răsuna asurzitor, gloatele erau mai numeroase şi mai exotice în ceea ce priveşte îmbrăcămintea şi diversitatea fizică, iar sexul şi violenţa abundau. Tipii re regulau pe alei, pe scări, oriunde le era la îndemână. În decursul unei ore (timp subiectiv – pentru că în discuţiile avute cu Cooge am aflat că nu exista o corelare clară în ceea ce privea trecerea timpului în cele două locuri) am văzut o strangulare, o înjunghiere şi mai multe cafteli sângeroase, câteva din ele având femei drept principali combatanţi. Pe lângă ziduri existau tipi care vindeau mâncare, ţigări, podoabe ieftine şi pacheţele de prafuri despre care îmi închipuiam că sunt droguri; erau înarmaţi cu pistoale şi cuţite, iar paznicii muşchiuloşi ce vegheau în faţa unora dintre clădiri, cele care adăposteau baruri şi cluburi, erau şi mai bine înarmaţi, mulţi dintre ei având şi acele ciudate puşti cu ţevi cu lumini intermitente şi paturi din plastic verde. Zgomotul şi agitaţia, zăpăceala exotică, ritmul frenetic de rock and

roll al locului, totul mă ducea cu gândul la New York, pe vremea când venisem pentru prima oară, şi pe când aveam doar treisprezece ani, iar fărădelegile erau mai numeroase decât în aceste zile. Locul de aici era mai dur, sălbăticia mai la vedere, însă atmosfera de vitalitate paranoică era aceeaşi.

Am observat că, dintr-un motiv necunoscut, oamenii aveau tendinţa să mă ocolească, lăsând destul spaţiu în jurul meu, iar asta mă mulţumea, pentru că nu eram chiar atât de nerăbdător să mă amestec cu ei; dar ştiam că mai bine aş veni cu ceva pentru Cooge, aşa că, în cele din urmă, am intrat pe uşa unei clădiri din piatră rozalie, o uşă prin care văzusem trecând un anumit fel de locuitori, relativ neameninţători, cea mai mare parte fiind bărbaţi mai în vârstă. Mi-am scos cuţitul – eram înbrăcat la fel ca în celelalte escapade, medalion, pantaloni bufanţi şi aşa mai departe – şi am început să înaintez de-a lungul unui coridor întunecat, zgomotele străzii rămânând undeva înapoia mea. În faţă se găsea o încăpere luminată de o lucire galbenă. M-am furişat, lipit de perete şi am aruncat o privire înăuntru. Aşezat pe un scaun de lemn, răsturnat pe spate şi cu picioarele sprijinite pe o masă, un bărbos scheletic, acoperit de o pătură găurită, aţintea o armă de vânătoare spre burta mea. Păru gata să vorbească, apoi ochii i se îndreptară spre pieptul meu – oprindu-se pe medalion, cred – după care ţeava puştii coborî.

— Primele două camere-s libere... la fel şi cea de la capăt, spuse, arătând cu arma către un hol care cotea în spatele său. Alege.

Nu vroiam să-mi arăt ignoranţa, dar nu-mi plăcea deloc coridorul, mult mai prost luminat decât cel pe care apucasem pentru a ajunge aici. Vroiam să ştiu şi eu ceva, cât de cât, în legătură cu ce mă aştepta.

— Pe care mi-o recomanzi? l-am întrebat.

Chicoti.

— Păi, eu n-am încercat-o personal, dar am auzit că numărul doi, d-acolo, din spate, o să te scarmene bine.

— Mulţam, am zis, fără să pricep mare lucru, însă nedorind să-l mai întreb altceva.

Atunci când am traversat încăperea, tălpile cizmelor mele au scrâşnit pe paiele răspândite pe podea.

— Pune laba pe ea, băiete! îmi spuse bătrânul făcându-mi cu ochiul şi acest lucru îi schimonosi toată partea stângă a feţei.

În vopseaua uşii indicate fusese scrijelită cifra 2. Mi-am lipit urechea de ea şi, cum n-am auzit nimic, am deschis-o încetişor. Dinăuntru răbufni un aer acru şi stătut. Pe

masa de lângă uşă se găsea o lampă cu gaz, a cărei flacără, din cauza sticlei murdare, se zărea doar ca o licărire galben-maronie, îndeajuns de strălucitoare însă pentru a desluşi cămăruţa, fără ferestre, iar într-un colţ, o fată, întinsă pe o saltea pătată. Era goală, iar mâinile îi fuseseră legate deasupra capului cu un cablu de plastic, al cărui capăt era prins de un inel metalic ce ieşea din tencuiala îngălbenită şi crăpată a peretelui. Părul îi era murdar, răsucit în şuviţe asemănătoare unor sfori, iar faţa era mânjită de jeg, cu toate acestea avea pomeţi drăguţi, obraji cu gropiţe şi o gură largă precum un manechin de pe coperta unei reviste. Şi ochi mari şi întunecaţi. Nişte ochi fantastici. Era puţin cam slăbuţă, dar avea sânii mari. Trebuie să recunosc că primul meu impuls n-a fost deloc nobil.

— Dacă mă atingi, a rostit ea, o să ai nevoie de cuţitul ăla.

Dar în timp ce mă apropiam, privirea i-a coborît spre pieptul meu şi încercarea ei de a impresiona s-a încheiat. Începu să se smucească, trăgând de legături.

— Calmează-te... Nu-ţ' fac nici un rău, am spus.

Nu era câtuşi de puţin interesată de ceea ce-i spuneam, continuând să se zvârcolească pe saltea. Inelul metalic începuse să iasă din perete.

— Hei, opreşte-te, fir-ar să fie! am ţipat eu.

Când se potoli, m-am apropiat de saltea şi am smuls inelul din perete.

— Poftim, am zis. Acum ia-o uşurel, bine?

Se lăsă în genunchi, uitându-se mai întâi la mine, apoi la inelul care zăcea pe podea, la capătul cablului de plastic. Reveni cu privirea asupra mea şi zâmbi.

— Vezi? am spus eu, încântat. Nimeni nu va păţi nimic.

Aruncă inelul metalic spre mine, rotindu-l cu ajutorul cablului şi şuierând pe lângă fruntea mea, tocmai când m-am ferit într-o parte, rostogolindu-se apoi până se izbi de uşă şi, mai înainte de a-mi fi recăpătat echilibrul, se azvârli asupra mea, zgâriindu-mă pe faţă şi încercând să mă lovească cu genunchii. Căţeaua era puternică, moşule! N-am reuşit decât s-o arunc de pe mine şi, în timpul acestei acţiuni, am fost zgâriat pe faţă şi am primit câteva lovituri, dar, în cele din urmă, am reuşit s-o întorc pe spate şi să prind cablul de mânerul uşii, legându-l strâns, astfel încât braţele îi erau întinse bine deasupra capului.

— Eşti un rahat!

Scuipă spre mine, în timp ce mă ridicam de pe jos.

— O vorbire aleasă, am zis.

Încercă să mă lovească, dar mă găseam în afara razei ei de acţiune; apoi trase de cablu, zguduind uşa.

— Putem face treaba în două feluri, i-am spus. Fie îmi răspunzi la câteva întrebări şi după aia îţi dau drumul. Fie – şi modalitatea asta chiar începe să-mi surâdă – te bat de te sting şi după aia ţi-o trag până-ţi sar capacele. Şi *după aia* o să-mi răspunzi la întrebări. Tu alegi.

Scutură din cap ca să-şi îndepărteze părul care-i cădea în ochi, apoi se uită spre mine; se părea că o parte din furie i se stinsese.

— N-am la dispoziţie toată blestemata asta de zi, am adăugat. Iar tu începi să arăţi al dracu' de bine.

După o clipă mi se adresă:

— Ce vrei?

M-am lăsat pe vine lângă ea.

— Şi tu şi moşu' ăla ciudat d-acolo v-aţi schimbat comportamentul când v-aţi uitat la medalionul meu. Care-i şmecheria? De ce mă ocolesc toţi pe stradă?

Chipul i se înăspri.

— Care-i treaba? i-am spus şi am înghiontit-o uşor. Crezi că sunt un tip de treabă, sau ce? Crezi că o să stau aici şi tu o să-ţi baţi joc de mine?

Linia buzelor ei păru să devină mai blândă şi mă cercetă din nou cu privirea, ca şi cum ar fi observat pe figura mea o şansă de salvare.

— Tu cine eşti? mă întrebă.

— Cristoase! am exclamat obosit. Larson, okay? Numele meu e Larson. Îmi pare bine de cunoştinţă. Încântat. Fermecat. Hai să luăm masa împreună. Ne vom lăsa cotropiţi de sentimente. Acum răspunde dracu' la afurisita asta de întrebare!

— De ce porţi asta Făcu semn cu capul spre pieptul meu, către tricou. De unde l-ai luat?

Cu toate că-i admiram curajul, mă simţeam ceva mai mult decât frustrat; totuşi, în loc să-i amintesc că eu sunt cel care conducea jocul, m-am hotărît să urmez regulile ei şi să văd dacă nu obţin mai repede rezultate în acest mod.

— Mi l-a dat un tip, am spus, oferindu-i primul răspuns ce-mi apăruse în minte. Mi-a zis că o să-mi dea o treabă de făcut şi chestia asta o să arate că am lucrat pentru el.

— Şi tu... lucrezi pentru el?

— Pân'oi primi o ofertă mai bună. Şi o să lucrez numai dacă treaba e pe gustul meu. Tot ceea ce am făcut pân' acum a fost să fac câteva plimbări.

— Eşti nou în oraş, observă ea după o pauză.

— Mdaa, sunt din New York... tocmai am venit.

— Hââm, zise ea.

— Cunoşti New York-ul?

— Nu, unde este?

— Mult spre vest. O să-ţi placă. O mulţime de copaci, apă proaspătă, bizoni.

— Bizoni?

— Ce-ar fi să-mi răspunzi acu' la întrebare? Ce zici?

Se chinui să ajungă în capul oaselor, trăgându-şi genunchii la piept.

— Dezleagă-mă.

— Nu, mulţam. Ştii, eu ţin la ouţele mele.

— N-o să încerc să-ţi fac rău.

— Cum să nu – facem şi pariu!

— Te rog! O să-ţi spun ce vrei să ştii dacă mă scoţi de-aici. Îi cunoşti pe Păianjeni?

— Daa, am zis, nevrând să par mai ignorant decât mă arătasem până atunci.

— Eu îi conduc.

Spusese asta cu o simplitate arogantă, care mă făcu să bănuiesc că ar trebui să fiu impresionat.

— Vei fi bine protejat.

— N-am nevoie de nici un fel de protecţie.

— Gagiule, n-am văzut niciodată pe cineva care să aibă nevoie mai mult de protecţie decât tine. Să te învârţi peste tot, purtând lupul pe piept şi să nu ştii ce înseamnă! 'Aide!

Îşi agită mâinile legate.

— Scoate-mă de aici şi-ţi garantez că vei rămâne în viaţă.

Nu mă simţeam în stare să obţin informaţii de la ea folosind forţa şi m-am hotărît că ar trebui să am încredere în cineva – oricum nu se întâmpla nimic.

— Cum te cheamă? am întrebat-o.

— Saney.

— Saney, am repetat. Remarcabil. Cu adevărat neobişnuit. Îmi place. Okay, Saney, o să merg pe mâna ta, dar ţine minte, nu contează cât de fraier mă crezi tu pe mine, prostul tău n-o să fiu. E clar?

Încuviinţă plină de seriozitate, de sinceritate, ca şi cum "cine, eu – să înşel pe cineva?". Nu m-am lăsat păcălit de înfăţişarea ei, dar, oricum, cred că ştia că vorbisem serios.

I-am dezlegat braţele, fiind pregătit pentru mişcări neaşteptate, apoi am ajutat-o să se ridice în picioare. Împreună, ne-am furişat de-a lungul peretelui, către încăperea în care se găsea bătrânul cu barba căruntă. Am pătruns cu paşi mărunţi în conul de lumină gălbuie, chinuindu-mă să-mi închei fermoarul, rânjind la hodorog, precum un motan de liceu şi, tocmai când deschidea gura – probabil ca să mă întrebe cum a fost Numărul 2 – l-am lovit în tâmplă cu mânerul cuţitului. Se prăbuşi într-o rână pe podea şi eu i-am înhăţat arma de vânătoare. Saney intră în fugă în cămăruţă şi smulse pătura de sub bătrân. Îi trase câteva picioare în stomac şi în faţă. Din colţul gurii acestuia se scurse o şuviţă de sânge. Îl mai lovi, apoi îşi înfăşură pătura în jurul umerilor şi o luă înaintea mea, conducându-mă pe străzile din Skull City.

(Continuare în numărul viitor)

Traducerea:
Sorin Casapu

Coroziunea roz

de Costi Gurgu

Pasionaţii SF-ului au citit deja "Coroziunea" într-o altă revistă de gen. Urmarea de faţă este extrem de incitantă...

S-a spus că esenţa umană o constituie ansamblul relaţiilor sociale în care trăieşte omul şi pe care le configurează prin existenţa şi acţiunea sa. O natură umană eternă, invariabilă, concepută metafizic nu există. Omul este o fiinţă socială, care se caracterizează prin capacitatea de a făuri unelte, de a transforma, cu ajutorul lor, realitatea înconjurătoare, precum şi prin gândire, limbaj şi cultură şi de a se transforma prin aceasta pe el însuşi, aşa scrie în Dicţionare.

Un cuvânt înroşit îmi arde creierul, topind trecători pe traseele circumvoluţiunilor – CAPCANA. E scris cu litere de jar. Alerg prin labirintul buretos, cenuşiu, spre arsura cuvântului Capcană. În spate, respiraţia sacadată a urmăritorului. Sau, mai degrabă, paşii. Trei trepte, alunec, mă ridic şi ocolesc un cot. În faţă e uşa. Capătul de linie. Intru şi o trântesc înapoia mea. Încăperea e tapetată cu oglinzi. Cu degete tremurînde glisez una dintre ele şi trec în spatele lor. Îmi ocup, în ultima clipă, locul de unde să pot urmări scena. Uşa e izbită, aproape scoasă din balamale. Niciodată n-am subapreciat forţa lui Carlo. Se năpusteşte drept în mijlocul capcanei, care, ţac, îl prinde-n răsuflarea-i dogoritoare. Rămâne o secundă cu mâna stângă ridicată ca un stindard, arma mătăsarului, afişând hidos Meduza. Părul ei de şerpi vălureşte agitat. Pricepe. Un început de ţipăt de spaimă. Mâna îi înţepeneşte la o fracţiune de gest. Se transformă instantaneu într-o stană. Îi văd ţipătul disperării atârnându-i pietros de buze şi un nod îmi colcăie-n gât. Ies din spatele oglinzii şi mă apropii. Îl ating. Carnea e tare ca betonul, fisurată. Capcana a funcţionat. Lunile de pregătire au rodit. Încerc să mă bucur şi nodul din gât freamătă nervos. Generalul Mătăsarilor e mort, trăiască noul General, îmi şoptesc hârâit, scoţând aerul cu greu pe lângă ghemul de pe trahee. Privesc faţa împietrită a prietenului şi aliatului meu, Carlo. Apoi faţa Meduzei, cu frică, deşi acum e doar un bolovan. Îmi face cu ochiul şi tresar. "A fost o glumă!", zâmbeşte Carlo. Capcana îmi topeşte circumvoluţiunile.

Mă smulg din pătură. Gâfâi. Îmi trebuie câteva secunde ca să disting şi să recunosc ce e în jur. Nici urmă de oglinzi. Pânza familiară a cortului, cele trei femei aşteptând inerte, atmosfera deplorabilă de campanie. Umbra lui Carlo mă urmăreşte înverşunată de ani de zile, înfierându-mi visele. Îndoială, mucegai, remuşcări, putreziciune, obsesia greşelii - viermuiala din creierul unui conducător. Mă numea prietenul lui. Îi fusesem însă Prim-Ofiţer şi apoi Şef de Stat Major în schimbul clanului meu. A bogăţiei noastre, pentru care mulţi şi-au spart dinţii înaintea lui. "Arată-mi calea de mijloc, Doamne!", mă rugam pentru el. De-asta şi durase atâtea luni pregătirea capcanei. Pentru că era, în primul rând, capcana sufletului meu, în care urma să pice îndoiala. Când l-am văzut împietrit de ochii Meduzei am plâns, ca în copilărie. Apoi n-am mai reuşit niciodată.

Câteva luni mai târziu, reîntors în Peştera Clanului Lemneţilor, am aflat că murise şi Lemnete Bătrânu', iar tata luase şefia până la revenirea mea. Am stat în faţa Stâncii Funerare ore întregi, cu urna care-i conţinea cenuşa, cu capul plesnindu-mi de durere. N-a curs nici o lacrimă deşi simţeam că mă umflasem şi clocoteam ca un butoi cu smoală pus pe foc. Lumea se schimbase pentru mine, timpul se rupsese de la moartea celor doi. Nimic nu mai arăta ca-nainte. Glasul Bătrânului îmi tot şoptea în creier: trebuie să..., trebuie să..., iar eu nu ştiam decât să repet: de ce? de ce?

S-a stârnit vântul. Umflă pânza cortului cu sunete de bici. Ina, cea mai tânără dintre cele trei amante, tresare de fiecare dată de parcă o nuia i-ar jupui spatele. Umerii şi picioarele i s-au mai mărit de la ultima campanie. Mă aplec şi-i mângâi carnea umflată, pielea spongioasă şi încerc să n-o privesc cu milă, pentru că asta m-ar durea mai tare decât pe ea. Exact ca un câine care a îmbătrânit, şi suferi când îl vezi îngrăşându-se, albind, îngreunându-se, orbind, dar îi vorbeşti vesel şi-l mângâi exact ca-n prima zi. Trezită de atingerea mea, Ina zâmbeşte şi buzele nu i se mai disting, iar gura e o tăietură mică în revărsarea de carne spongioasă a feţei. O sărut afectuos şi mă îndepărtez repede. Îmi închid costumul izolant şi-mi pun mantaua de General, îmi verific armele şi ies.

Tabăra e aşezată pe o culme înaltă, pe stânca goală, cât mai departe de mlaştina puturoasă şi acidă. La zece paşi de cortul meu, o pantă abruptă derulează planul până la ea. În faţă,

întindere nemărginită, verde-purulentă.

Aşa cum prevăzuse, după deceniile de secetă ale Coroziunii Verzi a început să plouă. Şi exact aşa cum spusese Lemnete Bătrânu', tot cerul ăla verde, de ziceai că stai răsturnat cu o mlaştină bolborosindu-ţi deasupra capului, s-a revărsat peste noi în stropi mari cât pumnul, ploaie mâncătoare de ziduri, lemnărie, fierăraie, carne. Mocirla celestă s-a scurs pe pământ până la ultima picătură, acoperindu-l. Tot orizontul e verde. Înţesat de cadavre, roase încet, încet. Majoritatea scufundate deja nefiresc, mlaştina topindu-le într-o supă păstoasă.

E-n miezul zilei. Razele soarelui palpează fantomatice deşertul mlăştinos din sudul Moldovei, nereuşind să străbată, decât în mică parte, cerul gros, atârnat desupra noastră ca o prăjitură cu glazură roz. De când cerul verde a plouat tot pe pământ, a rămas în urma lui o întindere vălurită, găunoasă şi spumoasă, şi incredibil de roz. Şi, cum era firesc după o perioadă de decenii secetoase, a început să plouă torenţial, zilnic, vopsea care nu se mai poate şterge decât prin îndepărtarea suportului atins. Astfel încât, cu timpul, lumea întreagă a devenit roz. Inclusiv oamenii care nu şi-au putut permite o manta protectoare.

Mă aşez pe tronul din lemn amplasat în faţa cortului în aşa fel încât să domine tabăra şi orizonturile. Mi-a fost dăruit de clanul meu ca semn de preţuire. Din lemn de esenţă închisă la culoare, asamblat numai cu piese lemnoase. "Ăsta, spunea taică-meu, va fi sombolul puterii şi legătura cu originile tale".

Privesc iarăşi spectacolul din faţă. O scenă tulbure-verzuie, punctată cu resturi de războinici roz. Bătălia s-a terminat în timpul nopţii. Din armata Ţarului n-au mai rămas decât câteva pâlcuri vânate de trupele mele, iar ofiţerul lor cel mai mare în grad, rămas în viaţă, e în mâinile noastre.

După ani de lupte interne, reuşisem unirea Dobrogei cu Muntenia şi Oltenia. Moldova se împărţise în două provincii sub dictatori locali şi, nu cu mult timp în urmă, fusese cotropită de trupele Ţarului ce domnea peste întinderile Siberiei. Drumul siberienilor spre capitală era acum oprit de mine. Dar pentru cât timp?

— Aduceţi-l pe ofiţerul ţarist, ordon gărzii.

Din spatele cortului se apropie preotul-ofiţer al oastei, urmat de o delegaţie de preoţi-comandanţi ai garnizoanelor din zonă. Au venit să-mi prezinte omagiile oraşelor pe care le conduc şi să asiste la oficierea ceremoniei victoriei. Fac un semn de aprobare şi ritualul începe. Groapa ceremonială fusese deja săpată în buza colinei pe care se află tabăra. Un novice se apropie cu o cupă care conţine sporul prizonierilor, recoltat cu o oră înainte. Un altul toarnă combustibil în groapă, apoi pe panta dealului, după care presară pe suprafaţa lichidului mâzgă acidă din mlaştină. Sporul e aruncat în groapă. Preotul-Ofiţer se apropie cântându-şi rugile cu voce joasă, înclină torţa şi dă foc. Flăcările erup violent pârlindu-i masca şi se întind pe firul combustibilului până la poalele colinei, lăsând în urmă o dâră spumegândă. Groapa clocoteşte peste margini, emanând nori albi, înecăcioşi.

Ofiţerul ţarist priveşte curios ceremonialul. Rugile sunt înălţate lui Sumum, Zeul-Natură, Tatăl Naturii-Pământ, implorându-l să-şi întoarcă privirea şi spre noi, şi să-şi potolească fiul din joaca lui cu vieţile noastre. Sunt cântate apoi victoria, recoltele şi mamele, triunghiul magic al societăţii. După ce focul se domoleşte, Preoţii se înclină şi se retrag.

— Dezlegaţi-l, ordon, întorcându-mă spre prizonier.

E dezbrăcat de mantaua protectoare, cu costumul izolant, de ofiţer, ars de acidul mlaştinii şi cu masca cenuşie având vizorul crăpat într-un păienjeniş fin.

— Am înţeles că te-ai arătat cooperant cu ofiţerii mei, încep să vorbesc şi translatorul intră imediat în rol. Am decis să-ţi dau drumu', ca să te duci la Ţar şi să-i comunici că are doar cinci zile să-şi retragă trupele din Moldova.

Mă ridic şi mă apropii de el. Îi prind mâna, îi suflec mâneca şi-i strâng braţul cu putere. Din cinci mişcări iuţi, să n-aibe timp să reacţioneze, îi fac cu cuţitul cinci crestături; prima ca o simplă zgârietură, iar ultima adâncă de-un deget. Pielea încreţită, cu aspect buretos, supurează un lichid alburiu din rănile artificiale. Mă priveşte mirat.

— Astea sunt cele cinci zile, îi explic. O să ţi se închidă câte una în fiecare zi. Când pielea le va acoperi pe toate, să ştii că vom fi în drum spre voi. Atunci nu veţi mai avea o a doua şansă. Acum şterge-o! În vale, îi arăt spre capătul povârnişului de sub picioarele noastre, te aşteaptă o luntre ca să te mişti mai repede. Ia şi cartea asta de liberă trecere, pentru cazul în care te întâlneşti cu patrulele mele.

Se înclină tăcut şi pleacă. Destul de ingenioasă deplasarea lor cu luntrile. Cel puţin în transportul civil ar fi o găselniţă nemaipomenită. Înguste, uşoare, cu fundul de o palmă pentru a nu se lovi de pământul tare de sub mlaştină, prevăzute cu câte un mic motoraş.

— Domnule General!

— Da, mă întorc spre mătăsarul care gâfâie lângă mine.

— Unul dintre prizonieri a vorbit. Două

mașini țariste de război se îndreaptă spre București. În timpul bătăliei s-au furișat dincolo de linia frontului, cu misiunea să curețe zona Bărăganului.

— Ești sigur de adevăr?

— Foarte sigur, răspunde și pot să-i ghicesc expresia sadică sub mască.

— Ți-a explicat ce înseamnă mașină de război?

— Nu știe prea bine. Niște mecanisme programate să distrugă orice suflare. Am înțeles că ar fi imbatabile cu armele noastre.

Rămân o clipă dezorientat. În perioada Coroziunii Verzi s-a renunțat la industria poluantă, căzând majoritatea liniilor de producție, inclusiv cea de armament. Așa s-a revenit la armele tradiționale, foarte puțin perfecționate de atunci. Nu-mi dau seama ce mașini ar fi putut construi ei, doar dacă nu-i vorba de inginerie genetică, Oameni-Armă. Ceea ce ar însemna că, în direcția asta, sunt cu zece ani înaintea noastră.

— Omorîți-l, ordon imediat, indicându-l pe ofițerul țarist, care aproape că ajunsese la luntre.

Patru mercenari își întind prăștiile și o rafală îl pleznește sec. Cade ca o păpușă ruptă pe dinăuntru.

— Sunt mulți prizonieri? îl întreb pe Șeful de Stat Major, aflat în permanență pe lângă mine.

— Cu ultimul grup capturat, vreo 80-90.

— Vreau să-i risipești prin țară, iar banii primiți pe ei îi trimiți imediat în capitală. Te ocupi personal de treaba asta. Prim-Ofițerule, mă întorc spre cealaltă umbră a mea, vreau ca un detașament de 100 de oameni să fie gata în jumătate de oră. Numai mătăsari.

Ascultau în tăcere. La intervale regulate picăturile obeze plezneau bălțile presupuse că s-ar fi format în zilele Potopului. Stătuseră ascunși pe toată perioada și acum vroiau să iasă. Aburii făceau contururile să tremure. Pic, pic, picura urma ploii exact ca în ritualul de investire a ofițerilor mătăsari. Numai că de data asta nici o secure nu mai cădea zzzip. O împinseră cu putere și ușa se deschise troznind și scârțâind și fumegând. Rămase în prag alături de Carlo. Străzile Bucureștiului se transformaseră în canale prin care curgea o supă verde, clocotitoare. Clădirile erau topite de parcă ar fi fost de ceară. Iar deasupra lor, cerul roz și zgrunțuros, ca un nesfârșit plafon de bezea. De parcă sus era un alt pământ și solul său ciclam fusese jupuit de mocirla verde ca de o blană puturoasă, de care scăpase aruncând-o în haznaua pământului. Pe George îl trecu un prim gând - canalarii, oamenii-canal, se înecaseră cu toții în mod sigur. Probabil că deveniseră un terci scurgându-se odată cu mâzga groasă.

O zmucitură mă scoate din amorțeală. Redresez motorul și redevin atent la drum. Roțile armate, uriașe și groase, despică mizeria împroșcând-o în părți și în spate. Cât se vede cu ochii, numai deșert mlăștinos. Monotonia care te face să pierzi noțiunea deplasării.

Grupul nostru compact de umbre roz ară mocirla în urmărirea celor două mașini de război țariste, plecate spre capitală cu jumătate de zi înainte. Nu știm cu ce viteză se deplasează, ce arme folosesc, care le e rezistența, autonomia.

În zare se disting dâre de fum . Apropiindu-ne, devine gros și negru. În perioada Coroziunii Verzi ar fi însemnat infracțiune. Acum nu mai contează. Doar sursa lui mă îngrijorează, deoarece e pe drumul spre București.

Ajungem lângă ceea ce înainte fusese o așezare omenească, înălțată pe o movilă ce domină întinderea acidă. Casele distruse fumegă, iar zona e presărată cu cadavre parțial devorate de mlaștină. Nici un supraviețuitor, Ne reluăm imediat drumul spre capitală. Până seara ar trebui să ajungem. Sper doar să n-apuce să distrugă prea mult.

Toamna se înserează mai repede. Zilele s-au scurtat din cauza cerului care nu lasă lumina să treacă, iar iarna, cea mai scurtă zi e de cinci ore. Aburii mlaștinii încep să se ridice, încețoșând orizontul. Mai avem vreo două ore până-n oraș.

Deodată, frânez brusc și toată unitatea se oprește ca o extensie a motorului meu. Profesionismul mătăsarilor îmi provoacă un oarecare sentiment de siguranță. Motoarele care formează avangarda, circulând cu 20 de metri înaintea grupului, s-au răsturnat, lovindu-se, probabil, de vreo barieră invizibilă. Cei doi ofițeri, șiroind de mâzgă, își ridică motoarele și le studiază rapid. Sunt la limita percepției, fumul ieșit din costumele atacate de acid îngreunând și mai mult vederea.

Își lasă motoarele și cercetează zona din fața lor. După câteva secunde semnalizează prin gesturi - "E-n regulă. Apropiați-vă".

— Cum stați cu motoarele?

— Motoarele sunt intacte, barele de protecție grav afectate, în rest e-n ordine.

— Ce s-a-ntâmplat?

Unul din ei îmi indică la câțiva pași în fața o formă greu sesizabilă. Întunericul se lasă cu fiecare minut mai repede, iar ceața se ridică cu fiecare secundă mai densă. Forma care barează drumul pare un tub lung, ridicându-se puțin deasupra nivelului mlaștinii.

— Cred că e şarpele de mlaştină.

Rămân o clipă înmărmurit. Există o legendă, cum că mlaştina ar fi creat un monstru. Un gen de şarpe cu pielea de metal, ascuns în crăpăturile inundate ale scoarţei terestre, şi care noaptea atacă satele, putând înghiţii, dintr-odată, un motor.

Comand în tăcere, doar cu gesturi, şi oamenii se răspândesc de-a lungul presupusului şarpe.

Monstrul e puţin mai lung de 30 de metri, coada pierzându-se undeva sub stratul acid, întro crăpătură din pământ. Gros de doi metri, având un cap imens,cu un singur ochi circular încingându-i jumătate din circumferinţa ţestei, ca o bandă translucidă, străbătută acum de miile de vinişoare ale unei lovituri puternice. În botul căscat, în placa osoasă ce formează dantura, i s-a înfipt un fragment ascuţit dintr-un material necunoscut. Dau ordin să fie scos de acolo şi între timp inspectez restul trupului. Acesta, ferecat într-o piele chitinoasă cu aspect de platoşă metalică, este contorsionat în poziţia în care şi-a aflat moartea. Ce-or ascunde mutanţii ăia aşa puternic încât să poată omorî un asemenea monstru?

Dau ordin să plecăm. Cei doi din avangardă au costumele protectoare încă în stare de funcţionare. Sunt deocamdată doar efecte militare, fiind prea scumpe să le scot pe piaţă. Iniţial, costumele din perioada Coroziunii Verzi erau izolate doar contra efectului devastator al poluării corozive. După Potop, au fost armate contra atacului acid al mlaştinii. La câţiva ani de la Potop însă, s-a ivit o nouă problemă - musca beţivă. Roiuri uriaşe au venit din sud, năpădind aşezările. Îşi produc pentru hrană propriul sortiment de acid din cel al mlaştinii. Foarte rapid au descoperit că locul cel mai bun pentru un "cuib" unde să-şi depună ouăle este în crăpăturile din cauciucul special al costumelor. Iar când nu găsesc o crăpătură liberă, printr-o minusculă ciupitură îşi creează o breşă în textura materialului, unde-şi depun ouăle. După câteva zile ies larvele care topesc tuneluri, săpând adevărate labirinturi ce împânzesc rapid întreg costumul. În scurt timp, îmbrăcămintea protectoare a armatei prindea viaţă, având cele mai imprevizibile reacţii. În doar câteva luni de la invazia musculiţelor beţive avuseseră loc un număr record de accidente stranii, în special sufocări, ştrangulări, fracturări şi altele. Până când ne-am dat seama de unde venea catastrofa.

Noile costume sunt străbătute de o reţea de canale micronice, umplute cu acid şi alimentate permanent de la mici baterii montate în diverse puncte. Larvele proaspăt ieşite din ouă îşi găsesc astfel reţeaua gata săpată şi încep să sugă cu lăcomie acidul care, oricum, se găseşte din belşug în jur. Aşa încât acesta nu se mai termină şi larvele rămân într-o stare vegetativă, îmbuibate fiind cu hrană. De asemenea, noile costume sunt dotate şi cu sisteme de alarmă care-şi avertizează posesorul, fie de scăderea nivelului de acid din reţea, fie de altă activitate neobişnuită a locatarilor.

E deja noapte. Oraşul se întrezăreşte în depărtare prin câteva puncte luminoase. Ne apropiem. Periferia e un câmp cultivat cu corali, plante apărute după Potop. La început arată ca nişte năsturaşi mici şi solizi, din care cresc alţii şi alţii, până când devin colonii pietroase, dezvoltate haotic, niciodată în sus, ci numai în plan orizontal, în apropierea hranei - acidul. Observându-le comportamentul i-am cultivat peste tot în oraş şi la periferie, sperând într-o desecare a mlaştinii în zonele locuite.

Coralii sunt neatinşi. Chiar şi cei răsăriţi pe drumul de acces spre oraş. Pe aici n-a trecut nimeni de cel puţin două săptămâni, de când am plecat noi. Cele două maşini de luptă au dispărut undeva pe drum. Mlaştina nu ne-a permis să le ţinem urma. Şi totuşi, de ce au ocolit capitala? Să aibe altă misiune decât ştia prizonierul? Bineînţeles, dar care?

Intrăm în oraş în trombă. Ca de obicei în ultimul timp, străzile sunt aproape pustii. Dar şi rarii trecători sunt grăbiţi. La o intersecţie, în drum spre centru, ne întâlnim cu o patrulă, care ne opreşte. Mă salută grăbiţi, apoi şeful ei se desprinde din formaţie şi se apropie:

— Domnule General, doi străini au atacat capitala acum o oră în zona Olteniţei-Berceni.

— În zona Olteniţei-Berceni? întreb mirat de ocolul inutil al celor doi. Doar dacă n-au ocolit pentru a nu le cădea noi în spate. Intrând pe drumul ăsta, pe Colentina, la Obor ar fi întâlnit o rezistenţă mai mare şi n-ar fi avut timp să se descurce până picam noi peste ei. Aşa însă, din sud, au timp să-şi facă de cap.

— Da, domnule. Au distrus în zonă mai mult decât Potopul. Se apropie de Unirea şi nimic nu le poate ţine piept.

Fac semn spre trupă, dar şeful patrulei mă opreşte:

— Doctorul Dănilă vă transmite că vă aşteaptă la Laboratoare. Urgenţă 0!

— N-am timp de el acum.

— A spus că peste câteva ore ar putea fi prea târziu. Însăşi lupta asta cu străinii ar deveni inutilă. Sunt cuvintele lui.

Doctorul Dănilă e un tip cât se poate de sobru. Cred că a realizat gravitatea cererii lui. Şi dacă-i aşa n-am de ales. Împart ordine unităţii de motorişti şi mă alătur patrulei. Trupa de mătăsari va întâmpina oamenii-armă la Unirea,

în timp ce eu mă voi îndrepta spre Gara de Nord, unde sunt amplasate Laboratoarele.

Doctor-maior Ishii Shiro privea zâmbitor pe fereastră. Era o dimineaţă frumoasă de mai. Soarele aurise valea Ping-Fang ce se deschidea în faţa Centrului. Pădurile verzi umbreau falnice beteala azurie a râului care tăia valea pe centrul ei.

Fereastra se deschidea chiar spre poarta de intrare în Centru, înaltă, albă, imaculată, cu o placă albastră deasupra, pe care scria: "Unitatea 731 - Biroul de purificare a apei". Poarta era deschisă şi pe drum, un infirmier subofiţer împărţea bomboane copiilor din satul Nankin. Pe o bancă de pe aleea principală, un bătrân mongol, pensionar al Centrului, mânca o prăjitură. Zâmbea larg cu gura ştirbă şi înfuleca lacom glazura albă.

— Da, cunosc noţiunea de responsabilitate, îmi răspunde doctorul Dănilă pe un ton jignit. Problema oamenilor-armă se poate rezolva şi fără prezenţa ta. În schimb problema asta nu mai suferă amânare. Va trebui să decizi acum. E o chestiune de ore.

— Cât timp ne mai dai?

— O săptămână, maxim două. Deşi primele victime au apărut deja. Cel târziu mâine trebuie să pleci în căutarea acorozivilor. Pe urmă prepararea lacului va dura vreo două-trei zile.

— De ce să ni se-ntâmple nouă asta? murmur cuprins de teamă.

— Mii de ani natura a fost sclava omului. A fost lut în mâna lui. A transformat-o, a epuizat-o. A ajuns la capătul răbdării, sau poate chinurile i-au trezit conştiinţa. A întors foaia acum şi se joacă şi ea cu noi. Se preconiza că Pământul va deveni un deşert lipsit de viaţă datorită poluării. Dar nu vezi că natura nu piere? Ea se regenerează continuu, într-o permanentă concurenţă cu acţiunea noastră distrugătoare. Probabil că a început în paralel să inventeze şi noi torturi pentru oameni. Nu pot să cred că ne va lăsa să murim până nu ne ispăşim toată vina. Iar sacrificiul acorozivilor e parte din ispăşire. Cine ştie ce va urma după cerul roz!

Gândurile astea pe care religia le înfăţişează mult mai ocolit şi exotic, mă frământă şi pe mine de la un timp. Însă, de obicei, le resping pentru că mă înspăimântă. Multe lucruri mă înfricoşează. Lemnete Bătrânu' spunea că asta e bine. Un om fără frică poate fi un erou sau un nimic, dar oricum un nebun. Şi e periculos să alegi conducătorii dintre nebuni. Frica e cea care-ţi dă măsura lucrurilor, iar educaţia e cea care-ţi coordonează scopurile.

— Trebuie să decizi acum, George!

Doctorul nu mă slăbeşte oclipă. După Potop apa solidă a redevenit potabilă, pierzându-şi efectele corozive, dar s-a retras în adâncuri, iar când plouă, ceea ce se întâmplă foarte des, plouă cu vopsea. Oamenii corodaţi de apă au rămas în stadiile în care i-a surprins schimbarea. Credeau că, în fine, totul revine la normal. Un alt pericol ne ameninţa, încă şi mai rău - lipsa apei. Dar Natura a găsit o soluţie pentru supravieţurea speciei, gândeam noi atunci. Şi, pentru pedepsirea ei, dar ne-am dat seama mult mai târziu. Pentru că în timp au început să apară efectele Coroziunii Roz. Ne-am transformat încet, încet, în bureţi ambulanţi. Carnea s-a umflat acoperind muşcăturile Perioadei Verzi, conferindu-ne o înfăţişare spongioasă, şi am început să absorbim umezeala direct din aer. Aşa am crezut că am fost adaptaţi să supravieţuim lipsei apei. Dar, în curând, ne-am dat seama că lichidul absorbit ne coroda pe dinăuntru. Mânca organele, intestinele, carnea, săpând adevărate cavităţi de depozitat apă. Oamenii se transformau în bureţi îmbibaţi cu apă.

Primii afectaţi s-au uns cu lac anticoroziv, oprind umezeala să pătrundă în organism. Au murit însă de uscăciune, pentru că nu exista destulă apă să-i întreţii alimentându-i numai pe gură. Era necesar să se găsească un alt lac anticoroziv, pentru interior. Aşa am înfiinţat noile laboratoare de cercetări după moartea lui Carlo. Pentru că, odată ajuns la putere, am redirecţionat cercetările. Dispărând apa solidă, n-a mai existat posibilitatea Transei celor Nouă Praguri ale Somnului, ceea ce a dus la impracticabilitatea Ritualului de Iniţiere a Ofiţerilor Mătăsari, precum şi la desfiinţarea Programului de Integrare a Omului în Natură. De acum trebuia să ne ajutăm singuri, fără să mai apelăm la Natură. Aşa încât, direcţiile principale în cercetări au fost - lacul anticoroziv, în noua formulă, şi descoperirea unor noi hormoni care să-i permită omului să supravieţuiască schimbărilor.

Iar acum, Dănilă vine şi mă anunţă că populaţia a intrat într-o stare critică, apa începând să corodeze creierul, transformând-o în vegetale. Bureţi prinşi de pereţii clădirilor, cu unica raţiune de a absorbi umezeala din aer. Mi-am zis: nu se poate să fie ăsta sfârşitul! Natura va găsi şi acum o soluţie, chiar dacă mai rea pentru noi. Şi a găsit-o. A scos asul din mânecă. O adevărată lovitură sub centură.

Idiotul ăsta-mi spune cu mândrie: "Uite ce-am descoperit!", când e clar că Natura i-a vârât soluţia sub nas, pentru a ne pune la încercare capacitatea de a supravieţui.

Noul lac nu se poate fabrica decât din sânge de acorozivi. Adică oamenii care nu s-au arins niciodată de apa infestată a perioadei Verzi şi care deci n-au fost atinşi de coroziune. Oameni, precum cei din clanul Lemnete, ascunşi într-o peşteră de peste jumătate de secol. Oamenii adevăraţi pe care eu trebuie să-i protejez. Clanul meu, poporul meu, fraţii şi părinţii şi prietenii, şi copiii lor. Sângele lor e necesar pentru salvarea corozivilor.

Îl înşfac pe doctor cu mâna normală şi-l izbesc de perete. Rămâne lipit de zid, îl simt stupefiat, înfricoşat. Îmi smulg mantia şi o trântesc pe pardoseală.

— Dispari dracului de-aici!

Părăseşte încăperea în fugă.

— Poporul meu de oameni, Dumnezeule! Clanul lui Lemnete Bătrânu', al tatălui meu şi al fratelui meu. Numele meu e Lemnete, jigodiilor! urlu ca un apucat, trântind totul în jur. Numele meu e Lemnete...

Stăteau în faţa intrării Tunelului cel Nou, mărită şi rotunjită de ei, aşteptându-i hotărîrea într-o tăcere respectuoasă.

— Pe aici a apărut Ursul, îi explicase fratele lui. Uriaş, cu blana scurtă şi deasă, lucioasă, blană de vânător acvatic, cenuşie. E în sufrageria lui tata. Avea corpul fusiform, cu labe mici şi musculoase, armate cu gheare lungi şi ascuţite. Se deplasa extrem de iute prin apă şi pe culoarele strâmte unde se ajuta cu labele împingând în pereţii laterali. În spaţiu deschis era foarte stângaci. Iar la lumină nu mai vedea nimic. Îi trebuiau câteva secunde bune să se orienteze. Aşa am reuşit să-i venim de hac. Omorîse deja doi bărbaţi şi un copil, pe lângă câteva zeci de găini.

Fratele său, de-acum solid, puţin încărunţit, cu veşnica-i expresie vioaie, dar având aerul unui om stăpân pe el, ca un adevărat cap de familie. Avea trei copii deja mari, iar femeia lui rămăsese de departe cea mai interesantă, chiar dacă nu-şi putuse menţine frumuseţea. Îl privise insistent înainte să vorbească şi el se oprise din relatare puţin încurcat. În fond George devenise un străin prin înfăţişare şi mod de viaţă, şi vizitele lui se transformaseră într-un soi de inspecţie. De-asta le şi rărise.

În cele din urmă pătrunseseră în Tunel. Cobora lent spre inima muntelui, luminat slab, cu trepte săpate pentru a uşura deplasarea pe piatra lunecoasă. După o oră văzuse doar a zecea parte din labirintul de galerii descoperite de ei în spatele zidurilor muntelui. Peştera lor corespundea unei reţele ce pătrundea tot mai în adâncuri. Reţea brăzdată de râuri şi presărată cu lacuri cu apă curată, neinfestată. Viaţa Lemneţilor căpătase un nou sens. O parte din clan plecase să colonizeze noile teritorii, dintr-o pornire pe care, probabil, şi-o înfrânaseră cu greu în anii lungi de prizonierat în spaţiul mic, dar sigur al ascunzătorii Peşterii. În piatra pereţilor, pe malurile lacurilor, atârnate deasupra genunilor, ori chiar în grote naturale, coloniştii îşi construiseră ferme, răspândindu-se tot mai mult spre interiorul labirintului, în lumea de bezná, populată de creaturi necunoscute, albe, lipicioase, oarbe, puternice, viclene, cu un miros şi auz perfecte, cu o foame devoratoare, cu o tenacitate obositoare. Lemneţii, un clan de fermieri şi prelucrători în lemn, paşnici, aşezaţi, înspăimântaţi de ştirile din exterior, deveniseră un popor de temerari, expediţionari şi vânători.

Cele mai adânci ferme creaseră o breaslă a vânătorilor şi a pielarilor. Alt grup formaseră breasla crescătorilor de peşte şi cultivatorilor de licheni şi alge de apă dulce. Un grup descoperise un filon de cărbune, devenind mineri. Şi tot aşa. Lemneţii se transformaseră, în cele două generaţii care trecuseră de la Evenimentul Ursului, într-un adevărat stătuc, cu centrul administrativ în Peşteră, cu legături comerciale între bresle, cu un început de separare culturală. El era legătura lor cu exteriorul, pavăza lor împotriva exteriorului, sursa abundenţei de mărfuri din exterior. Prin el aveau o identitate în lumea de afară.

Se întorsese prin acelaşi Tunel spre Peşteră, unde îl aştepta noul Bătrân Lemnete, taică-său, imobilizat, la rândul său, la pat, de boală. Nu mai trecuse pe la ei de ani de zile, de când muriseră Carlo şi Lemnete Bătrânu'. Dar avusese grijă ca cei din exterior să-şi onoreze contractele cu Peştera. Şi acum, la întoarcere, descoperise o lume diferită de cea pe care o lăsase.

Străbătea culoarul principal al Peşterii. Ar fi vrut să mai simtă, ca altădată, curentul rece mângâindu-i obrazul gol şi răsfirându-i pletele. Să inspire adânc, liber, aerul curat, să simtă izul specific al brânzei de pământ, umezeala şi mirosul de peşte şi de găini. Însă nu putea să se dezbrace şi să-şi dea masca jos, să-şi expună faţa umflată şi spongioasă, ochii bulbucaţi. N-ar fi ajutat nimănui să le provoace scârbă. Când acceptase să devină Prim-Ofiţerul lui Carlo ştia că o face pentru totdeauna. Dar o făcuse pentru ei şi ei o ştiau. De asta nici nu-l întrebaseră despre mască ori mănuşi.

Un grup de copilaşi i se încurcase printre picioare şi, ca şi atunci, de mult, când încă mai era om, prinse unul dintre ei şi se lăsă pe vine la înălţimea lui. Era a zecea generaţie născută în

Peşteră. Mai mici, cu plete albe, fragili, cu ochii mari acoperind un sfert de faţă, buni căţărători şi înotători, mari mâncători de hrană crudă. Băieţelul îl privise curios, fără pic de emoţie. Oare cât procent de om mai rămăsese şi în ei după atâta timp ascunşi sub pământ? îşi repetase întrebarea de demult. Cât procent de om?

Mă dezmeticesc speriat. Capul îmi plezneşte de durere sub mască. E frig. Cineva bate în uşă, strigă. Mă ridic şi-mi pun mantaua. Apoi mă apropii de intrare.

— Iertaţi-mă, dom'General! Dar la Unirea e prăpăd.

Ofiţerul din faţa mea arată de parcă a trecut prin iad. Cu hainele rupte, cu faţa şi mâinile arse şi cu o baltă de sânge sub mâna dreaptă, arma mătăsarului, ascunsă sub manta. Uitasem de cei doi monştrii!

— Unitatea de motorişti e risipită, măcelărită. Am scăpat numai vreo cinci-şase. Noroc că cei doi oameni-armă s-au oprit în zona Unirea, care e toată în flăcări. Par să caute ceva cu atenţie, cercetând fiecare bucăţică de teren, fiecare clădire, în special subsolurile, deşi sunt sub mlaştină.

— La Unirea?

— Da.

— Atunci e clar de ce au făcut mişcarea aia de ocolire a Bucureştiului şi pătrundere prin sud. Îi interesa să ajungă cât mai repede la Unirea, unde în mod sigur caută laboratoarele Albaştrilor. Nu i-a spus nimeni Ţarului că Albaştrii s-au dus de mult şi laboratoarele lor sunt abandonate. Asta-i bine. Dar trebuie ţinuţi departe de Gara de Nord. Probabil că, într-un târziu, o să-şi dea seama că s-au păcălit şi vor căuta noile laboratoare.

— Da, domnule. Pentru asta mi-am permis să dau alarma generală. În curând ne vor sosi întăriri de la Băneasa.

— Alarma generală?

— V-am spus, unitatea noastră de 100 de motorişti a fost făcută praf de ei doi. Sunt imbatabili.

— Ce arme au?

— În primul rând aruncătoare de flăcări.

— Cumbustibil?

— Probabil din sursă internă. Care este capacitatea, nu ştiu. Oricum, până acum au incendiat deja un sat şi un sfert din capitală.

— Altceva?

— Unul are un laborator de discuri, ca cel scos din dantura Şarpelui. A tăiat un om în două ca pe o bucată de brânză de pământ. Discurile le dezlipeşte de pe el, ca pe nişte solzi. Celălalt e un braţ-arbaletă, cu nişte săgeţi scurte, care-i cresc pe cap şi pe spate ca o blană. Viteza de regenerare e foarte mare. Cam atât vă pot spune.

— N-a reuşit nici unul dintre voi să se apropie şi să-i lovească?

— Ba da. Dar pielea e de genul celei de pe Şarpe. Asta şi explică, probabil, imunitatea la acid.

— Bine, să mergem.

M-am aşezat în mijlocul Pieţii Universităţii, în picioarea, pe motor. În faţă, întregul cartier al Unirii e în flăcări. Ce n-a topit Ploaia Verde a Potopului arde acum de focul Străinilor. Probabil că majoritatea locuitorilor s-au prăjit deja.

Privesc prin binoclu aşteptând ca cei doi să apară. Au găsit, în fine, fostele laboratoare şi cotrobăie prin ele. Au fost obligaţi să foreze adânc pentru a le pătrunde. Asta mi-a dat timp să ajung. Dezamăgirea trebuie să le fie mare. Am dat ordin ca trupele venite în ajutor să stea ascunse şi să atace doar la semnalul meu. I-am pus să fabrice câteva ţepuşe groase de câte un metru şi lungi de câte zece metri, foarte ascuţite. Fiecare ţepuşă trebuie să fie transportată de câte zece motorişti, care să se năpustească cu viteză maximă spre monştri, încercând să-i ţintuiască, ceea ce nu cred că vor reuşi. Dar în spatele ţepuşei se vor afla alţi motorişti care vor arunca săgeţi drept în ochii străinilor, în gât, la subţioară, în plex, între picioare, oriunde ar putea fi un punct slab în platoşa pielii.

Însă, am senzaţia că situaţia o pot rezolva numai eu. Iar dacă şi eu dau greş, atunci suntem pierduţi. Pentru că fără mine n-ar avea cum să dea de acorozivi şi în câteva zile ar fi o Românie populată cu bureţi. Poate că, de fapt, aşa ar fi mai bine. N-aş mai fi obligat să aleg.

Ce dracu-or face atâta acolo? Să fi uitat noi ceva ce ar fi trebuit furat după ce au căzut Albaştrii?

Stomacul îmi tremură de nerăbdare. Îmi dezleg mantia de General al Mătăsarilor moştenită de la Carlo şi îi dau drumul pe şaua motorului. E încă linişte. Nu trebuie să verific poziţiile ofiţerilor mei. Ştiu că sunt acolo aşteptând semnalul. Îmi scot mănuşa, pentru prima oară în public, lăsându-mi mâna dreaptă, mâna-armă a mătăsarilor, la vederea oamenilor mei. Îmi închipui feţele curioase.

Poate că, într-adevăr, acum ar fi fost bună Meduza lui Carlo, să-i fi pietrificat pe cei doi. Dar, oare, ar fi reuşit să ajungă aşa aproape de ei? Sper ca arma mea să se dovedească mai bună. Acum chiar tremur de nervi. Îmi amintesc când m-a investit Carlo Prim Ofiţer al lui. Ritualul a fost îndeplinit în faţa Curţii Generale a Mătăsarilor, doar pentru mine. Ploaia picura

de pe compact disc. Flacăra lumânărilor sfredelea bezna Sălii Ritualului. Fratele Mătăsar ridicând securea şi zzzip, braţul meu retezat de la cot s-a rostogolit la câţiva metri şi sângele a băltit butucul. Am leşinat. De asta mi-era frică, să nu leşin şi să ratez cele nouă Praguri ale Somnului, tranşa care-ţi stoarce creierii şi-ţi modelează mâna prin intermediul apei solide. A fost un fel de semiconştienţă. Îmi aminteam de monştri-arme create de ceilalţi Ofiţeri Mătăsari trecuţi prin cele nouă Praguri: peşti-răpitori, crocodili, capete de mistreţi, apoi câinii-taur creaţi de Carlo din mătăsarii care n-au reuşit să treacă Pragurile. Uriaşi, puternici, cu colţi-mamut, negri, cu laba dreaptă din faţă armată cu gheare de oţel. Am încercat să mă detaşez de imaginile lor obsesive, să intru în planul meu minuţios pregătit luni de zile, de când începusem să beau apa corozivă. Şi, în cele din urmă, am reuşit. Imaginaţia a început să-mi lucreze, detaşată de obsesii, şi eu am fost primul şi singurul care a parcurs cele nouă Praguri ale Somnului şi a mers mai departe până la al cincisprezecelea. Eu mi-am prelucrat întregul trup, nu numai braţul. Mi-am creat noi hormoni, noi funcţii ale organismului. Braţul meu drept tindea să fie o armă perfectă pentru lumea aceasta. Urma să aflu acum.

Mi-am construit întâi o nouă glandă - glanda mecanică ce urma să producă un nou tip de hormoni. Apoi am introdus funcţia pe care aceştia trebuiau s-o activeze şi să o menţină - aceea de întreţinere şi funcţionare a braţului-armă. Braţul a fost la fel de complicat de creat, întrucât trebuia să-i urmăresc evoluţia în timpul construcţiei până la cele mai mici amănunte, până la cele mai infime detalii de genul diametrului, egal de la un capăt la altul, al fiecărei ţevi, sistemul de aerisire, de blocare, de deblocare, de aprindere internă şi altele. Dacă poţi să creezi un mistreţ fără rât, în schimb nu poţi construi o mitralieră biologică cu una dintre ţevi conică. O mitralieră cu patru ţevi de două calibre. Cele de sus de calibru mic pentru proiectile tip glonţ care explodează în interiorul corpului penetrat, cele de jos de calibru mare pentru proiectile care explodează la momentul impactului, dezvoltând temperaturi uriaşe ce pot topi orice fel de material. Teoretic vorbind. Noul organ este hrănit şi întreţinut de glanda mecanică. Prin intermediul hormonilor, la o simplă necesitate fiziologică, glanda urmează să producă proiectilele necesare în serie. Bineînţeles, într-un anumit regim, după care e nevoie de o reîncărcare energetică şi hormonală.

În fine, ideea care m-a dus la o limită a posibilului imaginativ şi cu care am atins al cincisprezecelea Prag, a fost cea a unui radar poziţionat chiar în locul fostului cot. De unde începe arma. Radarul îi permite să ţintească şi să tragă fără ajutorul imperfect al ochiului, doar prin simple impulsuri nervoase.

Carlo văzuse minunea crescând dar, spre norocul meu, nu înţelesese nimic. Avusese îndoieli dacă să mă sacrifice interpretând că n-am reuşit să trec cele nouă Praguri, ori să-mi lase o şansă.

Ceva se mişcă la orizont, printre flăcări. Privesc prin binoclu spre Piaţa Unirii. Mlaştina bolboroseşte şi un vulcan de spumă erupe. Cei doi Străini ţâşnesc la suprafaţă prin jetul de acid. Sunt mult mai înalţi şi mai masivi decât un om normal, fără picioare, cu şenile crescute în loc. Le lipseşte gâtul, iar capul, minuscul în comparaţie cu trupul, are mobilitatea de 360 de grade. Unul e acoperit cu solzi uriaşi, strălucitori care sunt, bănuiesc, discurile-proiectil. Are braţe lungi şi musculoase. De pe piele i se scurge într-un nor de aburi, mâzga acidă. Al doilea e asemănător cu primul, numai că spatele îi este acoperit de o blană ţepoasă, iar unul dintre braţe se termină cu o arbaletă.

Cei doi mă observă. Se pun în mişcare cu o viteză fantastică. Drumul de la Unirea la Universitate abia ar depăşi un minut. Îmi ridic braţul şi ţintesc. Închid ochii. În minte, radarul îmi identifică silueta celui cu ţepi. Stabilesc ţinta la cap, în ochi, fixez, proiectil mic, trag. Sunt deja doar la două sute de metri de mine. Capul Străinului ochit explodează. Celălalt se opreşte surprins şi, în secunda următoare, observ un disc zburând spre mine. Mă arunc în noroi şi tăişul şuieră pe deasupra omoplaţilor. Apoi, o pală de foc îmi cuprinde motorul. Trag o rafală fără să mai ochesc - mici pişcături pe pielea lui. Dar îl opresc îndeajuns cât să mă pot retrage spre colţul unui fost spital. Simt flăcările pârlindu-mă şi aud şuieratul aerului la apropierea Străinului.

Realizez că prin fugă n-aş reuşi decât să mor. Mă lipesc de zid cu faţa spre piaţă şi închid ochii. Radarul intră în funcţiune. Văd pata unui disc în drum spre mine şi după ea o alta. Trag un proiectil exploziv, apoi altul. Discurile se pulverizează în aer. Apoi trec pe foc automat. Trag o rafală şi răsuflu. L-am determinat să se depărteze. Are un braţ rupt şi pielea sfâşiată, topită în vreo două locuri. Selectez imediat ţinta şi lansez spre piept, pentru că e mare şi Străinul e deja departe de mine, e în mişcare, şi n-aş vrea să ratez. Explozia îl aruncă pe spate de data asta. O pată de lumină acoperă, o fracţiune de secundă, centrul radarului, apoi îl văd culcat, căutând un disc cu braţul sănătos. Ţintesc şi trag

în discul ce zboară spre mine. Selectez iar capul monstrului, explozibil interior, fixez şi lansez. Deschid ochii. Îl văd nemişcat, cu pieptul deschis crater carbonizat şi capul brânză de pământ storcită.

Mă prăbuşesc extenuat.

Dincolo de uşă aşteaptă Curtea Ofiţerilor Mătăsari. Ce să fac Doamne?

Mă gândeam că o soluţie ar fi să caut alţi acorozivi. Doctorul Dănilă mi-a pus la dispoziţie un aparat de "simţit" sânge neinfectat, pentru depistarea ascunzătorilor băutorilor de apă pură. Poate aş putea să-i găsesc pe alţii înaintea Lemneţilor.

Îmi dau seama însă că nu asta-i soluţia. Întrebarea e: de ce ei şi nu noi? Sunt ei oameni? Sau suntem noi? Cine e mai mult om, după toate transformările suferite de fiecare. Fizic, înclin spre ei. Dar altfel? Altfel cum? Ce criteriu am la dispoziţie? Fiecare are sentimentele şi emoţiile inerente oricărui tip de viaţă raţională. Ce înseamnă om, Doamne? Pe cine să sacrific?

Eu sunt un Lemnete. Am fost crescut şi antrenat să-i apăr, să-i ocrotesc de exterior. Sunt Protectorul lor. Acolo se află familia mea, rudele şi prietenii mei.

Mă ridic tremurând. Sunt gata să dau răspunsul. Îmi îndrept spatele bombat de umflarea cărnii. Apa-mi pleoscăie în cavitatea internă, unde înainte aveam intestinele. Mă opresc înfrigurat, privindu-mi faţa în oglindă. M-am obişnuit cu ea. Dar îmi pare rău că e deformată. Sau, mai degrabă nu îmi pare rău după o faţă cât de cât normală, ca la acorozivi, ci de faptul că suntem la cheremul batjocurii Naturii. Nu tânjesc la statutul pierdut de acoroziv, aşa cum credeam. Am băut apa infestată şi m-am supus vieţii exterioare cu bună ştiinţă, fapt cu care m-am resemnat de mult. Şi de atâţia ani trăiesc şi împărtăşesc necazurile Corozivilor, cu carnea mâncată ca şi a lor, apoi umflându-mă ca un balon şi devenind spongios ca şi ei, şi simţindu-mă ros pe dinăuntru ca oricare altul, cu creierul ameninţat de atacul apei. Nimeni nu mi-a spus aici, în exterior, Lemnete. Toţi îmi spun George, Generalul.

Generalul Românici pe cale de întregire, conducătorul a mai mult de zece milioane de locuitori, a căror soartă e în mâinile mele.

Protectorul Clanului. Cel ce veghează asupra a vreun milion de Lemneţi, ori foşti Lemneţi, a căror soartă o decid.

Îmi aşez masca pe cap şi-mi prind mantaua de General peste costumul izolant. Ies în sala de Consiliu. Curtea se ridică în picioare, aşteptând în tăcere. Mascaţi cu toţii. Am învăţat să simt atitudinea unui om din prezenţa lui, chiar şi cu faţa ascunsă sub mască. Simt respect şi încredere. Şi doar puţină frică. Dar nicidecum teama generală din vremea lui Carlo. Îmi aduc aminte de Lemnete Bătrânu' şi mi-l închipui urmărind scena cu un zâmbet pe buze.

— Doctore, distribuie Ofiţerilor mei aparatele. În jumătate de oră plecăm.

Îl simt zâmbind şi, nu ştiu de ce, un nod îmi colcăie în gât. Apoi obrajii încep să absoarbă umezeala cu lăcomie.

Doctor-maior Ishii Shiro privea zâmbitor pe fereastră. Era o dimineaţă frumoasă de mai. Soarele aurise întreaga vale Ping-Fang ce se deschidea în faţa Centrului. Pădurile verzi umbreau falnice beteala azurie a râului năvalnic care tăia valea pe centrul ei.

Fereastra se deschidea chiar spre poarta de intrare în Centru, înaltă, albă, imaculată, cu o placă albastră deasupra pe care scria: "Unitatea 731 - Biroul de purificare a apei". Poarta era deschisă şi pe drum, o infirmieră-ofiţer împărţea copiilor din satul Nankin, bomboane. Pe o bancă de pe aleea principală, un pensionar al Centrului, un bătrân mongol, mânca o prăjitură. Zâmbea larg cu gura ştirbă şi înfuleca fără odihnă glazura albă.

Într-adevăr era una din multele dimineţi superbe ale Manciuriei. Doctorul-maior Ishii Shiro, directorul Programului de Imunologie al Şcolii Medicale a Armatei Nipone, se întoarse bine-dispus spre masa chirurgicală. Pe ea, întins şi pregătit de operaţie, un ţăran chinez, micuţ şi înfricoşat. În timp ce asistenţii îi puneau halatul şi mânecile, începu să dicteze secretarei:

— 13 august 1937. Azi, copiilor din Nankin li s-au servit bomboane producătoare de antrax. Li s-a notat numele la fiecare în dosarul denumit Experiment 55 şi vor fi ţinuţi sub observaţie. Noului lot de pensionari ai Centrului, primate deportate din Mongolia, li s-au servit prăjituri infestate cu bacilul holerei.

Îşi privi meticulos ceasul, luă o seringă uriaşă în mână, apoi continuă:

— Este ora 9:15. Începem prima operaţie din setul de experienţe făcute pe lotul de primate sosite din China acum o săptămână. Injectăm în sistemul venos măduva recoltată de la subiecţi afectaţi de encefalită.

Chinezul se uita speriat la el, deşi nu înţelegea limba japoneză şi nici ce i se întâmpla în Centrul de perfecţionare a mijloacelor biologice de exterminare, de la Ping-Fang.

POŞTA REDACŢIEI

FLORIN ADRIAN ROŞIE. Mulţumesc pentru propunere; din nefericire multe dintre numele amintite au contracte de copyright cu alte edituri (şi cazul lui G.K.). Aştept însă propuneri de alţi autori, mai puţin celebri care n-au intrat (încă) în caruselul acesta.

SAMUEL CODREANU. Lucrurile nu stau chiar atât de rău. Cel mai interesant text mi s-a părut "Wanted", pe care l-am reţinut. De altfel, am senzaţia că te descurci cel mai bine în zona fantasticului - bunicele: "Flowing", "Rootland" şi "Raphael". În schimb, textele foarte scurte nu-ţi ies prea bine (toate celelalte trimise); poante finale evidente sau binecunoscute. Mai multă atenţie la formă.

IOSIF DOMIDE. Interesante "Aniversarea" şi "Flaviu". În mod sigur, una dintre ele va apărea... când se va ivi un moment prielnic. Mai trimite.

MOGOŞ OCTAVIAN. Regret, dar "Omul univers" nu are un minim de calităţi epice care să-l impună. Construit pe schema unei fabule pare, mai degrabă, o extrapolare didactă. Calităţile tale îmi par totuşi de bun augur. Trimite şi altceva.

IUHAS MARIAN. Str.Găgeni, bl.128, sc.A, et.3, apt.9, Ploieşti, tel.044/138203 are disponibile cărţi şi reviste SF în schimbul altor cărţi sau contra cost. (Spaţiul tipografic nu ne permite enumerarea acestora.)

LĂZĂRESCU DAN. Str.1 Decembrie 1918, nr.43, bl.L.24, et.6, apt.29, Constanţa. Caută numerele 507, 515 din CPSF Anticipaţia. Doreşte să corespondeze cu fani SF. Răspuns garantat.

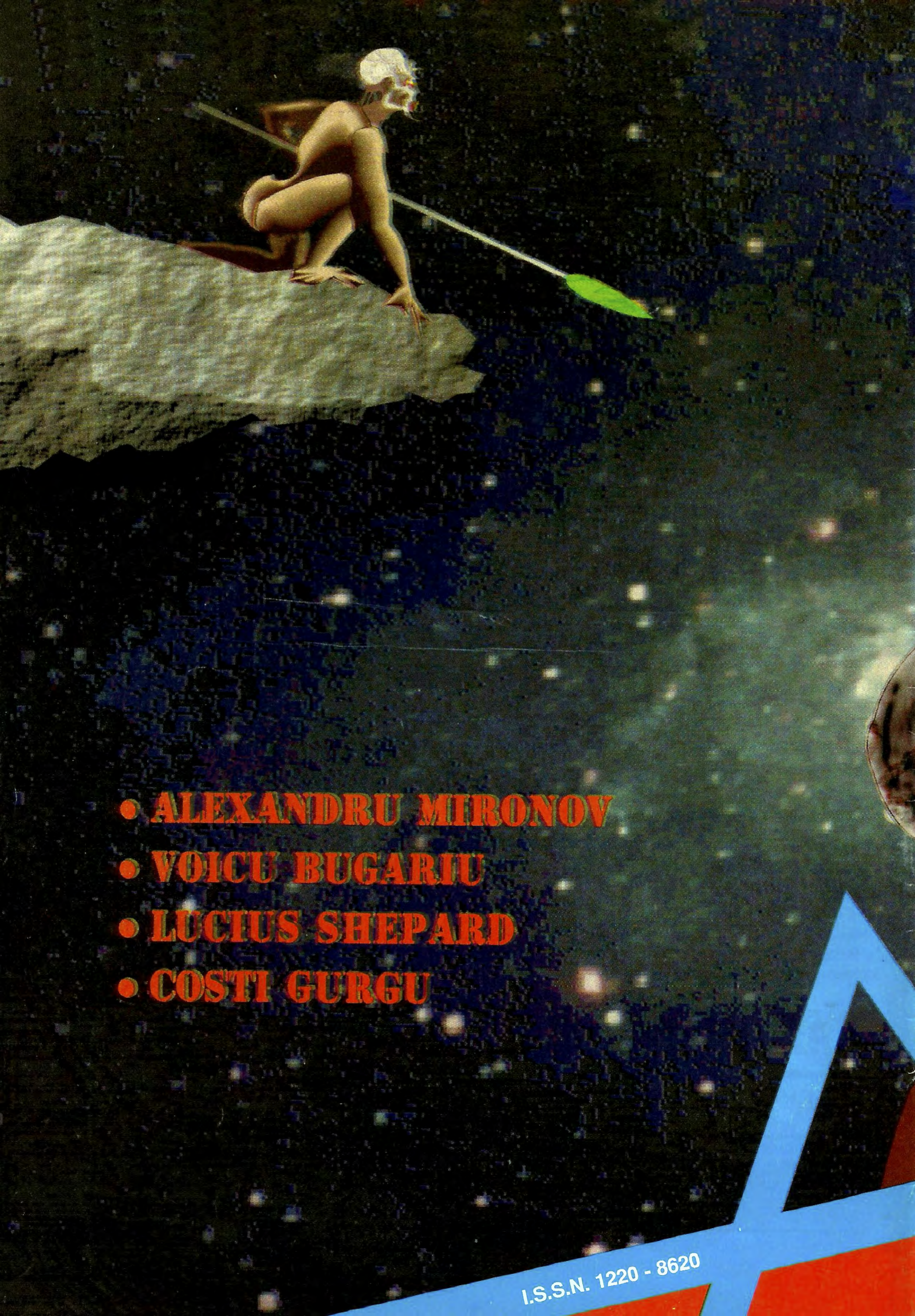
CĂTĂLIN RUSSEN. Str.M.Kogălniceanu, Bl.L 11, apt86, Roşiori de Vede, Teleorman 0600. Cumpără JSF nr.3, 5-7, 10, 13, 20, 22, 26, 29-41, 43-45, 47, 48, 54, 56, 72, 73, 111-114; CPSF nr.466, 467, 480-499, 503, precum şi următoarele romane: Steaua şi biciul , Mânuitorii de zombii, Fudaţia şi pământul, Loterie solară. Oferă CPSF nr.35, 36, 49, 469, 470 şi Quasar nr.1, 2, 4.

MOCANU MATEI. Str.Zorilor, bl.V A, sc.G, et.2, apt.3, Zimnicea. Oferă CPSF nr.512-523 fotocopiate şi 516 original. Caută Almanahul Anticipaţia 1995.

TITUS UDREA. Craiova. Cu unele excepţii de compoziţie şi naturaleţe a personajelor, sunteţi pe drumul bun. Mai trimiteţi. Răspuns şi în scris.

OPREA OVIDIU. Bucureşti. Desene şi idei bune. Detalii de pus la punct. Răspuns şi în scris.

Mihai-Dan Pavelescu
Walter Riess

• ALEXANDRU MIRONOV
• VOICU BUGARIU
• LUCIUS SHEPARD
• COSTI GURGU
I.S.S.N. 1220 - 8620